

JĀNIS KUČINSKIS

grāmatas "Jaunā pasaules kārtība un mēs paši" autors

NO INTEREŠU KARIEM UZ INTEREŠU HARMONIJU

grāmata tiem, kas nolēmuši palikt Latvijā

ŠOREIZ:

- Masu kultūras, nabadzības, mītu, televīzijas un citu faktoru loma cilvēka apziņas manipulācijā
- Sociālisms bagātajiem un citi neolibērālisma faktori pasaules globalizācijā
- Vai sākusies pasaules saimnieciskā depresija un kā to vieglāk pārdzīvot?
- Kāpēc mēs izmirstam?
- Austrumi Rietumos vai Rietumi Austrumos – kas mēs būsim?
- Vēlreiz par kustību "Mēs paši"
- Vai celsim celulozes kombinātu, kā un kādu?
- Ko darīt, lai politiskā vara un ekonomika beidzot kalpotu tautai?
- Kāda ir un kādai vajadzētu būt mūsu izglītības sistēmai
- Ko var darīt katrs, lai Latvija plauktu un lai mēs atgūtu nolaupīto valsti
- Vai iespējama attīstība bez parāda atdošanas zemniecībai?
- Kā sasākot Latvijas iekšējās un ārējās intereses, lai mēs varētu attīstīties?
- Kas ir galvenais jeb – vai mēs spējam viens otru mīlēt?

NO INTEREŠU KARIEM UZ INTEREŠU HARMONIJU

Vai būs interešu harmonija?

Pie lasītāja nu dodas Jāņa otrā grāmata. Viņš steidzas un varbūt steigā saviem secinājumiem, kuriem piekritīs domājošs lasītājs, reizumis izvēlas stridīgu vēsturisku argumentāciju, kādu faktu nepelnīti izceļ, citu tikpat nepelnīti noniecina. Taču tas nebūt nezina grāmatas vērtību. Jo tās patoss un nozīme ir ne jau pedantiskā zinātniskumā, bet godīgā vēlmē apjēgt laiku, kurā dzīvojam. Vēsturiski mēs esam zemnieku un ražotāju tauta, bet civilizācijas attīstības gaitā ir radīts milzums vērtību, kas arvien tiek attālinātas no ražotāja. Un ciņa notiek par to ekspluatāciju un pārvaldīšanu. Mēs kā tauta šādai ciņai neesam gatavi. Ar mums manipulē, mūs iespaido, pamāca un pārliecina – pretēji mūsu pašu interesēm. Vēsturiski tas nav nekas jauns – gadsimtiem cauri latvieši nevis pārvalda savu zemi, bet meklē "labo kungu". Tā ir tautas nelaime.

Ari šodien mēs dzīvojam brīnumainā pasaulē – mums stāsta un ievieš kaut kādas reformas – it kā labākas dzīves vārdā, bet katra reforma – nemainīgi un mērķtiecīgi – mūsu dzīvi dara sliktāku. Nākamais upuris būs mūsu jau tā niecīgais vidusslānis. Turpinoties integrācijai Eiropā, ienākot aizvien jauniem lielveikaliem, zāju lieltirgotājiem, dažādu pakalpojumu sniedzējiem, tiek izspiesti mūsu vidējie turīgie laudis – veikalu, aptieku, darbnīcu īpašnieki.

Vai "mēs paši" varam šo stāvokli mainīt? Vai varam panākt, ka mūsu valstsvīri kalpo savei tautai, nevis svešiem kungiem ar prasmīgu manipulatoru starpniecību? Lai tā nebūtu, varbūt pats svarīgākais ir domāt pašiem, nepieļaut, ka ar mums manipulē valstsvīri, prese, citi masu saziņas līdzekļi. Otrkārt, ir jāatrod svarīgākie principi, kas vienotu visu tautu, neļaujot to sašķelt dažādās interešu grupās, sociālajos slāņos, reliģiskās sektās, seksuālajās minoritātēs utt. Nevar pieļaut arī, ka etnisko stāvokli valstī nelietīgi kombinatori izmanto sava politiskā kapitāla vairošanai.

Par visu to runāts šai grāmatā.

Lasītājam pašam jāizšķir, cik gatavs viņš ir interešu harmonijai un kopdarbībai.

Gundega Jaunzeme

Adrese: a.k. 267, Jēkabpils, LV-5202;

e-pasts: mees_pashi@delfi.lv

Mājas lapa internetā: http://home.delfi.lv/~mees_pashi.lv/

ISBN 998419225-3

9 789984 192253

UDK 323 (474.3)

Ku 110

Pateicos visiem, kuru morālais un
materiālais atbalsts, kā arī padomi ļāva
tapt šai grāmatai.

Autora redakcija un datorsalikums
Iespiests Talsu tipogrāfijā

ISBN 9984-19-225-3

© Jānis Kučinskis, 2001

Jānis Kučinskis

No interešu kariem uz interesešu harmoniju

Grāmata tiem, kas nolēmuši palikt Latvijā

2001. gads, Jēkabpils

SATURS

Ievads	VIII
Kartupeļu bads Īrijā un atjaunošanas kustība “Mēs paši”	17
Kromvela iebrukums un iedzīvotāju skaita regulēšana	19
Amerikas revolūcija un “Apvienotie īri”	21
Kartupeļu bads	22
Patriotiskā kustība “Mēs paši”	28
Daži secinājumi	34
Apziņas manipulācija – aukstais karš pret tautu	37
Totalitārisms un demokrātija	39
Padomju cilvēka manipulācijas priekšnoteikumi	44
Kārtu sabiedrības rašanās	48
Hegemonija	50
Pūlis un masu kultūra	55
Mozaikas kultūra	57
Amoralitātes pieņemšana	58
Auditorijas piesaistīšana	59
Kontrolēta nabadzība kā manipulācijas priekšnoteikums	61
Manipulācija ar atmiņu	64
Uzmanības novēršana	67
Mīti – melnī un gaišie	69
Melnais mīts par inkvizīciju	71
Gaišais eiocentrisma mīts	74
Masu informācijas līdzekļi	81
Televīzijas īpatnības	91
Apziņas iznīcināšana	93
Fiktīvās realitātes formēšana	96
Televīzija un politika	97
Televīzijas ietekme uz bērniem un pieaugušajiem	99
Sabiedrības pretstība	102
Informācijas tehnoloģiju noslēpums	105
Kas jauns “visvecākajā profesijā”?	105
Kibersekse vēsture	106
50-gadīgo tīņu likstas un Pfizer peļņa	108
Kazino Internetā un “vārda brīvība” pedofiliem	110
Neoliberālisms – tas ir bagāto sociālisms	113
Neoliberālisma mīti un realitāte	118
Kā valstis attīstījušās	119
Daudzinātais un reālais neoliberālisms	121

Pasaules rietumizācija	126
Naudas totalitārisms	127
Rietumu virscivilizācija un pasaules rietumizācija	131
Globālā cilvēkkopa	132
SVF, PB, PTO – un kas ir strukturālās reformas	137
Kas ir Starptautiskais Valūtas fonds (SVF) un Pasaules banka (PB)?	137
Kas ir strukturālās reformas?	137
Kas pārvalda SVF un PB?	139
Kas ir Pasaules tirdzniecības organizācija (PTO)?	139
Kādu labumu starptautiskajām korporācijām nes SVF un PB politika?	140
SVF/PB politikas sekas	141
SVF/PB un vergu darbs	143
Vai SVF/PB receptes kādreiz ir devušas solīto rezultātu?	144
Vai un kā strukturālās reformas nabadzīgajās valstīs ietekmē bagāto valstu dzīvi?	145
SVF/PB kosmētiskais remonts	146
Alternatīvas SVF/PB politikai	147
Plaisa starp Davosu un pasauli palielinās	155
Brīvība bez iespējām ir velna dāvana	159
Brīvība bez iespējām ir velna dāvana	168
Dzimteni pret lietotām lupatām	168
Kā Latvija pārtapa par Trešās pasaules valsti	170
Latvijas ekonomiskā kolonizācija neolīberālisma revolūcijas aizsegā	173
Kā Rietumi pelna uz Latvijas rēķina	177
Neatkarīgajā Latvijā puse cilvēku palikuši lieki	184
Demogrāfiskā cilpa un tās ideoloģiskās saknes	187
Kas nomainīs vecāko paaudzi?	187
Ģimenes atmiršanas iemesli	190
Ideoloģiskās himeras	192
Ideoloģiskas slimības ārstējamas ar garīgiem ieročiem	193
Austrumi Rietumos vai Rietumi Austrumos?	195
“Zem kā” vai “ar ko”?	195
Tautas lielums ir mainīgs un atkarīgs no pašas tautas	196
Ekonomiskā ģeogrāfija	198
Kur tirgosim savus kartupeļus?	199
Kam tirgosim vefiņus?	201
Pasaules tirgū mēs nederam pat par proletariātu	204
Pārvarēt atreibības riņķi	206
Latviešu patriotisko uzņēmēju tradīcija	211
Vilis Olavs	213
Augusts Dombrovskis	215
Roberts Hiršs	225
Izglītības sistēma nosaka mūsu nākotni – kāda tā ir?	229

Skatiens no malas	229
Universitātes izglītība un subjektu fabrika	236
Vilhelma fon Humbolta klasiskā izglītības sistēma	241
Latvijas pastāvēšana atkarīga no mūsu attieksmes pret lauksaimniecību ..	245
Govju trakumsērga un Latvijas nākotne Eirosavienībā	248
Mahatmas Gandija saimnieciskie un kulturālie principi	251
Jāatdod parāds zemniekiem	254
Celulozes kombinātam – jā, koloniālām afērām – nē!	257
Latvijai melnais darbs, bet ārzemniekiem – vēl lielāka peļņa	258
Vai pastāv labāka alternatīva?	260
Ko mēs varētu darīt Latvijas un nākotnes labā	262
ES un NATO	263
Partiju sistēma	264
Nepieciešams komplekss risinājums	266
Sociālā organizēšanās	268
Pirsim Latvijas precis un bagātināsim Latviju!	272
Sociālā sfēra un nodokļu sistēma	274
Par labāku vēlēšanu kārtību	279
Latvijai nepieciešama jauna Satversme	282
Masu informācijas līdzekļi	283
Galvenais ir mīlestība	285

Ievads

Kopš manas pirmās grāmatas “Jaunā pasaules kārtība un mēs paši” uzrakstīšanas ir pagājuši gandrīz 9 mēneši. Pietiekams laiks, lai varētu vērtēt tās nozīmību. Vispirms iepriecina, ka viss metiens ir nonācis pie lasītājiem un pat izrādījies nepietiekams. Diemžēl, papildus metienu pasūtīt neriskēju. Tiem, kas grāmatu neiegādājās, bet tomēr gribētu to izlasīt, jāmeklē iespēja to nokopēt no mājas lapas “Trešais ceļš” internetā (adrese: http://home.delfi.lv/mees_pashi/) vai saņemt tās kopiju datora disketē, ko pēc tam var izdrukāt arī uz papīra. Bez tam, cik man zināms, vairāki grāmatas eksemplāri ceļo no rokas rokā vai arī atrodami bibliotēkās.

Patikami pārsteidza arī plašais lasītāju diapazons: jaunāki un vecāki, dažādu tautību vīrieši un sievietes, ministri, skolēni, deputāti, pilsētu galvas, skolotāji, augstskolu pasniedzēji, zemnieki, studenti, bezdarbnieki, pensionāri, iestāžu vadītāji, ierēdņi u.c. Cik man zināms, grāmata ar interesi studēta gandrīz visās politiskajās partijās: sākot no “Latvijas ceļa”, “Tēvzemei un Brīvībai” un Tautas partijas, beidzot ar sociāldemokrātiem, Sociālistisko partiju un Latvijas Krievu partiju. Godājama Krievu partijas līdzpriekšsēdētājs Sergejs Mirskis, neraugoties uz savu aizņemtību, grāmatu pārtulkojis krievu valodā un, iespējams, tā būs lasāma arī krieviski. Paldies visiem, kas palīdzēja grāmatu izplatīt un popularizēt!

Atsauksmes ir dažādas, bet pārsvarā pozitīvas. Katras partijas kaismīgākie piekritēji, protams, grāmatā atrada arī sev nepieņemamas vietas. Arī pats atzīstu, ka ne vienmēr visu tiku gana labi pārdomājis, ka ne viss ticis gana skaidri pasniegts, lai neradītu nevajadzīgus pārpratumus. Tomēr jānorāda, ka grāmata arī netika rakstīta kādas vienas partijas vai interešu grupas piekritējiem, bet gan visiem cilvēkiem, kas savu nākotni nolēmuši saistīt ar Latviju. Tas bija dialogs ar dažādu ideoloģiju pārstāvjiem, iespēju robežās norādot šo ideoloģiju trūkumus, vienpusību, pārspilējumus, kā arī iesīkstējušus stereotipus, ko pati vēsture prasa kritiski pārvērtēt. Grāmata aicināja pacelties virs sīkām, nebūtiskām domstarpībām, lai domātu stratēģiski – visas valsts un sabiedrības mērogā, un netikai par sevi un par šodien. Ja tomēr gandrīz no visām pusēm saņēmu arī pozitīvas atsauksmes, tad uzdrīkstos pieņemt, ka vismaz daļēji savu mērķi esmu sasniedzis. Vienīgi biju cerējis, ka grāmatā paustās idejas atstās lielāku iespaidu uz sabiedriskajiem procesiem Latvijā, bet varbūt esmu pārāk nepacietīgs. Visam savs laiks un katram procesam ir jānobriest. Būšu gandarīts, ja arī mani pūliņi kaut ko mūsu kopējā lietā būs veicinājuši.

Manā pirmajā grāmatā bija daudz neierastu apgalvojumu un prognožu. Vai tās ir piepildījušas? Dažas jā, bet dažas – vēl nē vai tikai daļēji. Pagājuši tikai 9

mēneši, kas vēsturiskā skatījumā nav ilgs laika posms. Globalizācijas process ar visām atainotajām izpausmēm turpinās. Pareģojumi par pasaules finansu sistēmas sabrukumu jau 2000. gada beigās nav piepildījušies, bet jau no 1994. gada novērotā pasaules finansu krīze nav beigusies un tās dziļākie cēloņi nav novērsti. Smagus triecienus saņem viens reālās ekonomikas sektors pēc otra: Brazīlija, Argentīna, Japāna, Dienvidkoreja, Turcija un patī ASV, kas ļogās fondu biržas un enerģētikas sektora krīzes konvulsijās. “Jaunā ekonomika” gan ASV, gan Rietumeiropā ir pārdzīvojusi vairākus fatālus kritienus, sagraujot mītu par “Jaunās ekonomikas” un informācijas tehnoloģiju bezkrīzes attīstību un izslaukot no sistēmas vairākus triljonus dolāru. Sabrukumu pagaidām izdevies novilcināt, jo globālo biržu rīcībā ir gandrīz visas pasaules resursi, tomēr šī slimība nav izārstēta, bet tikai iedzīta dziļumā, lai pēc tam izvirstu ar vēl lielāku spēku. Ir sākusies pasaules ekonomiskā depresija, kas kuru katru brīdi var pāriet sabrukumā.

Kā jau prognozēju, Eiropas savienībā turpinās varas koncentrācija t.s. Eiropas cietokšņa valstu un finansu oligarhijas rokās, par ko liecina 16. februārī Nicā parakstītais jaunais ES līgums, pēc kura svarīgu lēmumu pieņemšana Eiropas Ministru padomē tiek koncentrēta Lielbritānijas, Francijas, Vācijas un Itālijas rokās, arvien vairāk lēmumu pieņemšanai pietiek kvalificēta balsu vairākuma, neprasot mazo dalībvalstu viedokli. Kā jau paredzēju, t.s. Eiropas standarti virza Eiropu uz arvien jaunām lopu epidēmijām, kas gada sākumā pārgāja masu histērijā un graujošā lopbarības produktu patēriņa kritumā. No šim sērgām (govju trakumsērgas, mutes un nagu sērgas u.c.), diemžēl, nav pasargāta arī Latvija, kuras tirgus arvien ir neaizsargāts un kuras bankrotā dzītie zemnieki sākuši izmantot no Eiropas ievesto lopbarību.

Globalizācija savu uzvaras gājienu turpina arī Latvijā. Arvien jauni ekonomikas sektori nonāk globālo institūciju kontrolē: pārtikas pārstrādes uzņēmumi (bijusī Šķēles Ave Lat impērija, kas tāds burbulis vien izrādījās), vieglās rūpniecības cehi, zeme, nekustāmais īpašums, bankas, apdrošināšanas sabiedrības u.c. Tas nozīmē, ka paātrinās mūsu kapitāla un resursu pārsūkšanās uz ārzemēm. To, ko Rietumu kapitāls dara ar Latviju, ļoti īpatnējā, bet arī trāpīgā veidā nodemonstrēja zviedru režisors Pols Holenders savā izaicinošajā filmā “Buy Bye Beauty”. Ne jau latviešu sieviešu prostitūcija bija galvenais šajā filmā, kā to centās iedvest mūsu varas elite un tai kalpojošie žurnālisti. Minētie skaitļi par prostitūcijas izplatību Latvijā daudz neatšķirās no deputātu sniegtajiem, apspriežot likumu par prostitūciju, un nekāds jaunus tas mums nebija. Cauri visai filmai Holenders pacietīgi norādīja uz zviedru un citu rietumnieku biznesa amorālo politiku, kas latviešus pārvērtusi par lētu vergu darbaspēku un atņēmusi darbu pašiem zviedriem. Tas ir tikpat neapstrīdams fakts kā jau kopš Neatkarības deklarācijas Latvijas politiķu sludinātais lozungs: “Latvija pasaulē ieies ar savu lēto darbaspēku.” Bet par to klusē gan politiķi, gan prese. Partiju domāšanas līmenis nav cēlies, bet drīzāk ir degradējies, par ko izteiksmīgi liecināja pašvaldību priekšvēlēšanu kampaņa, kas izcēlās ar politiķu “ikonām” uz katra staba un pārlieku uzbāzīgām reklamām biksišu ieliktnišu reklāmas līmenī.

Tomēr bija vērojamas arī cerīgas iezīmes. Vispirms jau enerģētiku arodbiedrības un sociāldemokrātu organizētais referendums, kas ar sabiedrības plašu atbalstu uz laiku apturēja "Latvenergo" saplosīšanu un privatizāciju, t.i., pārdošanu aizjūras koncerniem. Tātad mēs varam! Tā bija liela sabiedrības uzvara, kas priecē, lai gan jāpatur prātā, ka varas aprindas vēl nav atmetušas savu nodomu izpārdot mūsu tautsaimniecības mugurkaulu. Vēl jāatzīmē, ka šogad manai grāmatai piebiedrojies Viļa Selecka pētījums "Latvija 10 gados – toreiz un tagad". Lai gan autoram raksturīgs zināms ideoloģisks naivums, kas brīžiem ir pat atbrūņojošs savā uztveres vienkāršībā, Seleckis savā grāmatā ar faktiem pārliecinoši parāda 10 t.s. tirgus reformu gados kultivēto mītu sabrukumu, turklāt šo sabrukumu talantīgi salīdzinot ar pirmskara Latvijas pirmajos 10 gados novēroto uzplaukumu, kas balstījās uz nacionālās ekonomikas principiem. Ļoti iesaku šo grāmatu izlasīt. Līdzīgi var vērtēt arī bijušā TB/LNNK ministra Guntara Krasta atzinumus, kas lasāmi 26. februāra Neatkarīgajā Rīta avīzē publicētajā intervijā "Privatizācijas rezultāts – oligarhija" un citās intervijās. Diemžēl Krasta pārstāvētās partijas rīcībā nekādi secinājumi pēc šās intervijas pagaidām nav jūtami, lai arī tā sevi pretenciozi nodēvējusi par "rīcības cilvēkiem".

Kā labu zīmi var vērtēt Latvijas tradicionālo kristīgo konfesiju arhibīskapu nostāšanos tautas pusē pēdējās 18. novembra svīnbās, kā arī turpmāko baznīcas uzmanību sabiedrībai svarīgos jautājumos, ko uzturēja galvenokārt Evaņģēliski luteriskās baznīcas arhibīskaps Jānis Vanags. Vienīgi gribētos, lai šo solidāro arhibīskapu iniciatīvu pārņemtu garīdzniecības vidējais un zemākais posms, kā arī pašas draudzes, organizējoties tikpat solidārā morālās atjaunošanās kustībā, kas nestu svētību visai mūsu Dzimtenci. Prieks, ka zināma apskaidrība vērojama arī plašākos tautas slāņos. Ja pašvaldību vēlēšanu rezultāti Rīgā bija apgriezti proporcionāli partiju vēlēšanu kampaņā ieguldītajai naudai, tad tā ir zīme, ka sabiedrība arvien vairāk sākusi domāt ar savu galvu un tik viegli neuzķeras uz reklāmas trikiem. Vairs neviena partija nevarēs paļauties uz to, ka nākamajās Saeimas vēlēšanās izdosies sevi "ieblaut" deputātu krēslos. Tātad arī partijām būs jāpadomā, kā pārliecināt sabiedrību. Ne vien vārdos, bet arī darbos, ne vien lozungos, bet arī konkrētos risinājumos. Šim nolūkam būs nepieciešams sabiedrības spiediens uz varu un ne tikai vēlēšanu laikā. Dažas pazīmes liecina, ka tāda lietu attīstība ir iespējama.

Gribētos atbildēt tiem lasītājiem, kas manu grāmatu kritizējuši. Visnotaļ patriotiski cilvēki man pārmeta orientāciju uz kristīgām vērtībām. Tē nu es neko nevaru līdzēt, jo tā ir mana pārliecība. Es to saprotu apmēram tā. Katrs cilvēks piedzimst ar dievišķu dzirksti dvēselē, un, ja tuvākie cilvēki un dzīve viņu nesamaitā, ar šo dzirksti cilvēks attīstās par radošu būtni, kas mērķtiecīgi spēj uzlabot dzīves apstākļus savai tautai un līdz ar to arī sev. Tādējādi dievbijīga tauta spēj nākamajām paaudzēm atstāt labāku pasauli, nekā saņēmusi no iepriekšējās paaudzes. Tā tauta attīstās. Ja tomēr šis cilvēks dievišķo dzirksti pazaudē, ja atraujas no Dieva, Dievam paredzētā vieta viņa dvēselē nepaliek

tukša, bet to aizpilda cilvēku izdomāti elki, visādi māņi, vājības un maldu mācības. Cilvēks bez Dieva ir vājš un viegli krīt par upuri dažādiem kārdinājumiem, kas to pazudina. Šo procesu mēs varam labi vērot mūsdienu Latvijā. Un ja šādu pazudušu cilvēku sarodas daudz, tad degradējas un nespēj sekmīgi pastāvēt visa tauta. Pašu izdomātie vai pieņemtie elki un māņi šo tautu sašķel naidīgās interešu grupās, atņem tai stāvokļa izpratni un liek darīt vislielākās muļķības un aplamības. Vai tieši tas pašlaik nenotiek ar mūsu Latviju? Izeja šai gadījumā ir viena – atgriezties pie Dieva un Dieva likumiem. Cilvēks ir izveidots tā, ka tas ir iespējams. Vistaisnākais garīgās atdzimšanas ceļš ir caur grēku nožēlu, izlīgšanu un kalpošanu Dievam un savai tautai (plašākā nozīmē visai cilvēcei). Citi ceļi ir pašapmāns. Ne viena vien Dievu zaudējusi tauta ir pazudusi arī no zemes virsus.

Daži no šiem kritizētājiem, acīmredzot, dievturi vai citu mācību sekotāji, draudzīgi norādīja, ka esmu kritis par upuri žīdu propagandai, jo kristietību esot radījuši žīdi, lai ar viltu paverdzinātu citas tautas. Es šādai nostādnei nespētu piekrist. Jā, žīdu vai ebreju jautājums ir sarežģīts – ar mītiem, puspatiesībām un patiesībām apaudzis. Šo jautājumu es dziļāk neapskatīju un to nedarišu arī šajā grāmatā, lai gan zināmas domas par to man ir. Būtu labi, ja mēs uz žīdiem raudzītos kā uz katru citu tautu – bez pārspilējumiem un mītiem. Kā no senas tautas, mēs no žīdiem varētu arī mācīties, kaut vai bez aizspriedumiem pastudējot Biblii un citu literatūru. Ne vienmēr un visos laikos žīdi ir attēloti pozitīvi (arī pašu žīdu literatūrā), un tam ir bijis savs pamats. Arī pašlaik žīdi nav viendabīga tauta. Tai piemīt gan zināma izcilība, gan negatīvas iezīmes. Par pozitīvu cilvēku un karstu Latvijas patriotu es turu tādu ebreju kā LU profesoru Georgu Lībermanī. Kamēr politiķi ar latviskiem uzvārdiem pūta savai tautai miglu acīs, Lībermanis latviešus brīdināja no briesmām, kādas nesīs "Latvenergo" privatizācija, viņš nežēlo spēkus, lai latviešus izglītotu par ekonomikas likumsakarībām, lai latvieši šajos džungļos nenomaldītos. Var just, ka Georga Lībermaņa sirds sāp, domājot par Latvijas likteni. To gan nevarētu teikt par ebrejieti Tātjanu Ždanoku, kas mēģina uzkurināt naidu starp latviešiem un krieviem.

Arī žīdiem ir savas sektas un slepenas organizācijas, kas ne vienmēr dara labu. Daudzas grāmatas veltītas žīdu negatīvajai lomai augļošanas, spekulāciju un finansiālu mahināciju jomā, no kā cietušas daudzas tautas. Jā, tādi fakti ir bijuši un arvien pastāv, un tie vērtējami negatīvi. Augļošana, spekulācijas un dažāda krāpšana ir grēks, bet, ja cilvēki šādās mahinācijās paši labprātīgi iclaizas, tad pēc tam par to vainot vienīgi žīdus ir vismaz liekulīgi. Piemēram, Baltijas bankas faktiskais pārvaldītājs bija ebrejs Aleksandrs Lavents, bet cilvēki taču brīvprātīgi nesa viņam savu naudu, cerot uz pasakainu, godīgā darbā nepelnītu bagātību. Kas tad šai afērā ir vainīgais – bankieris Lavents, kura pagātne noslieces nebija nekāds noslēpums un kura darbību atbalstīja Latvijas valdība, vai lētticīgie noguldītāji, kas savā alkatībā kā akli drāzās pēc vieglas naudas? Sliktākajā gadījumā Lavents tikai veikli izmantoja sabiedrības lētticību un alkatību, bet vai mums noteikti jābūt lētticīgiem?

Cilvēkiem nav jābūt alkatīgiem vai lēticīgiem, un Dievs atrod līdzekļus, kā tādus ārstēt. Augļošana un spekulācijas ir grēks, kurā iesaistītas vismaz divas puses. Tā ir abu pušu brīvprātīga savvērestība un laimes spēle, turklāt banķieris vai augļotājs ir pasīvā puse. Ja kāds tādā apšaubāmā spēlē zaudē, tad lai vaino vispirms pats sevi. Otrkārt, starp blēdīgiem banķieriem un augļotājiem var sastapt dažādu tautību cilvēkus. Tirdzniecībā par žīdiem veicklāki tiek turēti armēņi, dažas tjurku tautas un ķīnieši, vai tāpēc mums būtu jāvaino arī viņi? Tāpēc es neesmu no tiem, kas uz žīdiem skatās kā uz kādu izredzētu tautu (ši misija beidzās līdz ar Jaunās derības noslēgšanu), bet neesmu arī to vidū, kas žīdos saskata visu nelaimju cēloni. Jā, pastāv diezgan uzbāzīgs holokosta kults, kas ieguvis reliģisku nozīmi, lai gan daudzi to diezgan pamatoti uzskata par ne visai tīru biznesu (par to savā grāmatā “Holokosta industrija” rakstījis ebrejs Normans Finkelšteins). Es domāju, ka dažādos karos ne mazāk ir cietušas arī citas tautas, t.sk. latvieši. Pret katra cilvēka un katras tautas nelaimi jāizturas ar cieņu un no tās jāmacās, lai tā neatkārtotos, bet nav nekādas vajadzības vienas tautas nelaimi kaut kā pacelt pāri citām vai vērtēt pēc citiem kritērijiem. Tas arī īsumā viss. Bet, ja tomēr kādam žīdu vai žīdiem pierakstīta prakse absolūti nav pieņemama, tad varu ieteikt pavisam drošu izeju: pašiem tādos darījumos nav jāiesaistās un apšaubāmi spēles noteikumi nav jāpieņem. Tāpēc jau mums sava galva uz pleciem un savs tradicionāls lietu kārtošanas veids.

Citiem krasi nacionāli noskaņotiem lasītājiem šķiet nepieņemams mans ieteikums mūsu cīņā sabiedroties ar krieviem un citu Latvijā dzīvojošo tautību pārstāvjiem. Es turpretī domāju, ka mūsu nav tik daudz, bet mūsu mērķis ir tik liels, ka mums nevar būt par daudz sabiedroto. Ir cits jautājums: “Vai mēs spēsim tos iegūt un izturēties ar pašcieņu, lai no sabiedrotajiem nekļūtu par nedomājošiem līdzskrējējiem vai mēslojumu svešām stratēģijām, kā tas diemžēl noticis līdz šim?” Ja mēs apgūstam spēju stratēģiski domāt, tad spēsim šādus jautājumus saprātīgi nokārtot sev un citiem par labu. To mēģināšu plašāk paskaidrot šajā grāmatā.

Mēs nevaram vienmēr akli nostāties latvieša pusē tikai tāpēc, ka viņš pēc izcelsmes ir latvietis, un novērsties no krieva tikai tāpēc, ka viņš ir krievs. Piemēram, ir ļoti izskatīgs latviešu zēns Roberts Zīle, kas visus šos gadus aktīvi piedalījies Latvijas tautsaimniecības graušānā un arī tagad kā īpašo uzdevumu ministrs kalpo starptautiskajām institūcijām, kas Latviju ekspluatē kā koloniju. Bet tepat Latvijā dzīvo arī krievs un laikam arī nepilsonis Ilja Gerčikovs, kas par spīti latvieša Roberta Zīles un Starptautiskā Valūtas fonda pūliņiem ir saglabājis Latvijai ražotni (a/s “Dzintars”) un izmanto katru gadījumu, lai paustu patriotiskas, Latvijai svētīgas idejas. Piemēram, 2000. gada 31. augusta “Lauku avīzē” viņš saka: “Viss, ko var izgatavot šeit, jāveicina un jāatbalsta, jāizvieto imports. Pirmkārt, mēs palielināsim nodarbinātību, gūsim peļņu un, beidzot, neatdosim valūtu. Mēs atbrīvosimies no atkarības, kādam arī jābūt mūsu mērķim.” Spridiet nu paši, mīļie lasītāji, kurš no šiem diviem cilvēkiem ir

Latvijas patriots un ar kuru mums labāk sabiedroties? Protams, es priecātos, ja arī Zīle nostātos tautas pusē.

Daudzi lasītāji, it sevišķi sievietes, visumā piekrītot grāmatā virzītājam idejām, tomēr norādījuši, ka grāmata kopumā atstājusi nomācošu iespaidu, jo nav atstājusi cerību, ka mēs kaut ko varētu glābt vai labot. Varbūt patiešām grāmatā aprakstīts pārāk daudz drūmu scenāriju, kas var nomākt, lai gan, manuprāt, ir domāts arī par izeju un ir doti vairāki piemēri, kā tautas spējušas izkļūt no vēl grūtāka stāvokļa, arī mēs – latvieši. Acimredzot, kaut kādu recepti pa punktiem uzrakstīt nemaz nav iespējams, ja nu vienīgi pieturamies pie Dieva likumiem. Acimredzot, nepieciešami arī pašreizējie līderi, kas ar aktīvu sludināšanu un savu piemēru spēj mobilizēt tautu atdzimšanas kustībai. Tādi līderi var rasties tikai aktīvā darbībā. Varbūt mērķis šķiet tāls un nesasniedzams, bet ar kaut ko ir jāsāk un, iespējams, pozitīva kustība, kaut kādi impulsi, jau ir sākušies. Atliek cerēt un rūpēties, lai tie neapdzistu, bet pieņemtos spēkā. Faktiski, mēs esam atteikušies no savām pašnoteikšanās tiesībām. Es vēlreiz gribu uzsvērt, ka Dievs mums devis visas tiesības un arī iespējas tās īstenot, bet mēs – tauta kopumā – līdz šim pat neesam mēģinājuši to nopietni darīt. Jā, tas nav izdarāms viegli un vienkārši, bet izdarāms IR! Bet mēs to pat neesam tā īsti mēģinājuši, tāpēc būtu pat dīvaini gaidīt kādus pieņemamus rezultātus.

Visbeidzot bija aizrādījumi, ka mana grāmata ir diezgan smagi lasāma, ka tā drīzāk jāstudē, vairākas vietas jālasa atkārtoti, lai nezaudētu pavedienu. To es nemaz neuzskatu par īpašu pārmetumu, jo jaunas vai neierastas idejas ir domāšanas vērtas, pats domāšanas process liek lasītājam nonākt pie saviem, varbūt vēl vērtīgākiem slēdzieniem. Tas arī bija mans galvenais mērķis – rosināt lasītāju uz patstāvīgu domāšanu. Lai gan piekrītu, ka grāmatai nav jābūt bez vajadzības sarežģītai. Ņemšu to vērā.

Arī šī grāmata domāta visiem – visdažādāko pārliecību pārstāvjiem. Un arī tās mērķis ir līdzīgs: rosināt domāšanu, vingrināt stratēģisku skatienu uz dzīvi, kas sniedzas tālāk un augstāk par acīm redzamo; par to, kas mums tiek no augšas piespēlēts, lai novērstu uzmanību no galvenā. Tā nav izklaidējoša lasāmviela, bet varbūt mums palīdzēs kopīgiem spēkiem nonākt pie slēdzieniem, kas var mūs vienot svētīgai, tālejošai rīcībai Latvijas un nākotnes labā. Grāmata domāta visiem, kas savu nākotni nolēmuši saistīt ar Latviju, kuriem nav vienalga, kas šeit notiek.

Šo ievadu gribu nobeigt ar mobilizējošu kopsavilkumu, kas ir aktuāls grāmatas izdošanas periodā un, iespējams, parādīsies arī jaunā laikraksta “Mēs paši” pirmajā numurā.

Sācies uzbrukums sabiedrības interesēm visās frontēs – vai mēs padosimies?

Pēc zaudējuma "Latvenergo" afērā un pašvaldību vēlēšanās valdošās partijas, šķiet, nespēj vairs īsti atgūties un ir kritušas izmisuma pilnā panikā. No vienas puses, ierastā augstprātība un nesodāmības apziņa izraisījusi jaunas dusmas un atriebības kāri – drūmu apņēmību pārmācīt visu tautu. Bet no otras puses, nojausma, ka bijušās varas pozīcijas vairs neizdosies atjaunot, liek steigties – bez nožēlas izlaupīt visu atlikušo: ja nav mums, nepaliks arī citiem (t.i., tautai). Šis noskaņojums robežojas ar apokaliptiski murgainu scenāriju, ka līdz ar varas partijām no pasaules kartes pazudīs arī pati Latvija. Tā kā 4. maija režīms nekad īsti nav ticējis Latvijas pastāvīgas un ilgstošas pastāvēšanas iespējai, priekšnoteikumi šādam scenārijam ir jau radīti, bet vienīgās šķietami likumīgās laupījuma sagrābšanas iespējas tiek saistītas ar t.s. ārvalstu investoriem. Šajā procesā varas elite cer sev nodrošināt arī politisku patvērumu Rietumos, ja radīsies tāda vajadzība.

Vadoties pēc marodieru psiholoģijas, vara sāk uzbrukt visvājākajiem – slimajiem un vecajiem. Bez kāda loģiska pamatojuma un sagatavošanas darbiem tiek ieviestas pārmaiņas aptieku darbā un recepšu izrakstīšanas kārtībā, kas daudziem mazinās vai liegs iespēju iegādāties medikamentus. Jau atņemta nauda bezmaksas un daļēji apmaksāto medikamentu iegādei dažām hroniski vai nāvīgi slimām cilvēku grupām – noteiktās kvotas sedz tikai kādus 20% šādu pacientu. Vienlaikus valdībā tiek gatavotas veselības aprūpes finansēšanas noteikumu izmaiņas, kas sašaurinās valsts daļēji apmaksāto pakalpojumu skaitu, krasi palielinās pacientu iemaksas gan par ārsta apmeklējumu, gan par ārstēšanu slimnīcā. Faktiski valstī, kur oficiāli noteiktais nabadzības līmenis pārsniedz 82%, tiek ieviesta ASV parauga maksas medicīna, kas medicīnas pakalpojums liegs arī daudzām turīgām ģimenēm. Bez tam valdība nolēmusi ieviest 9% pievienotās vērtības nodokļa likmi tādām pirmās nepieciešamības precēm kā medikamentu, medicīnas preces, grāmatas, masu informācijas līdzekļi.

Izpatīkot ārvalstu investoriem, valdība nolēmusi grozīt Enerģētikas likumu, atbrīvojot dabasgāzes cenas rūpnieciskiem patērētājiem. Tā kā no dabasgāzes atkarīgi elektrības un siltuma ražotāji, tas nozīmēs elektroenerģijas cenas pieaugumu par vismaz 10 – 15% un siltuma enerģijas cenas pieaugumu par 20 – 30%. Tie ir oficiālie vērtējumi, bet faktiski cenu pieaugums var būt vēl lielāks. Tas nozīmēs gan darba izmaksu būtisku palielināšanos visiem pārējiem ražotājiem, gan būtisku komunālo maksājumu pieaugumu visām mājāsaimniecībām, ģimenēm, tirdzniecības un pakalpojumu vietām un pārējām iestādēm. Enerģijas cenas pieaugums izraisa vispārēju dzīves dārdzības pieaugumu un dzīves līmeņa krišanu. Toties milzīga peļņa būs ārvalstu investoriem, kas nekādus vērā nemamus ieguldījumus Latvijas tautsaimniecībā vai infrastruktūrā nav veikuši, bet tikai likvidējuši tūkstošiem darbavietu.

Nākamais slepenībā un steigā gatavotais uzbrukums Latvijas iedzīvotāju interesēm ir īpašo uzdevumu ministra Jāņa Krūmiņa gatavotais administratīvi

teritoriālās reformas plāns, kas paredz 450 pašvaldību likvidēšanu (no 562 esošajām). Kaut ko pēc nozīmības līdzīgu nebija plānojis ne cars Ivans Bargaiss, ne Eiropas loga cirtējs Pēteris I. Tas iecerēts kā pēdējais trieciens jau tā pusiznīcinātajām lauku un mazpilsētu pašvaldībām, kurās puse nodarbināto strādā tieši pašvaldību iestādēs. Darba spējīgo cilvēku un jauniešu bēgšana no lauku rajoniem jau ir sākusies. Pēdējo dzīvības struktūru likvidēšana šo tendenci pārvērtīs bēgļu straumēs. Tiks likvidēti simtiem skolu, ambulanču, aptieku, kultūras namu, bibliotēku, sakaru iestāžu, veikalu un citu dzīvei nepieciešamu atbalsta punktu, dabas stihijai tiks atstāta milzīga lauku infrastruktūras daļa (ceļi, tilti, novadgrāvji u.c.). Vēl lielāka lauku teritorija aizaugs ar krūmiem un kļūs par slimību perēkli. Samazināsies lauksaimniecības devums, palielinot Latvijas atkarību no ievestās pārtikas. Daži cilvēki patversies atlikušajos 102 pašvaldību centros, lai gan tur pietiek savu bezdarbnieku, bet pārējie pārpludinās Rīgu un citas lielpilsētas, kur tāpat valda bezdarbs. Daļa bēgļu centīsies tikt uz ārzemēm, citi mēģinās izdzīvot lielpilsētās, konkurējot ar vietējiem pilsētniekiem. Strādāt gribošu cilvēku pārpilnība pazeminās algu līmeni pilsētās un pieaug nosiedzība, jo šiem cilvēkiem gribēsies dzīvot.

Reformējamajos lauku rajonos sāksies īpašuma pārdalīšana un dārgas pārreģistrācijas procedūras, kas izraisīs bankrotus un radīs dažādiem marodieriem vēlamo haosu. Parādīsies bezsaimnieku īpašumi. Izjuks jau radītās pašvaldību sadarbības apvienības. Vēl vairāk kritīs zemes vērtība (kas jau tagad svārstās no 50 līdz 100 latiem par hektāru, ko bieži sedz ar sertifikātiem), ko izmantos ārvalstu uzpircēji. Vēlāk uzpirtajās teritorijās var iekārtot muižas, kur atlikušos latviešu zemniekus izmantos kā lētu darbaspēku vai arī ievēdīs laukstrādniekus no ārzemēm. Tāds scenārijs ir pilnīgi reāls, ja šos noziedzīgos nodomus neapturēs.

Nožēlu un sašutumu rada valdības plānprātīgie mēģinājumi par metāllūzņu cenu pārdodot "Latvijas kuģniecību". Šī valdība ir tik nožēlojama un visas pasaules acīs kompromitēta, ka t.s. ārvalstu investori negrib kuģus pirkt pat par lūzņu cenu, acimredzot, gaidot uz vēl izdevīgāku darījumu vai pat piemaksu no budžeta. Sašutumu pelna ne jau valdības nespēja, bet pats fakts, ka tiek pārdota kuģniecība, kas nepieciešama pašai Latvijai. "Latvijas kuģniecība" var pastāvēt, attīstīties, nest peļņu un slavu Latvijai, ja vien tās vadību attīrīsīm no zaglīgajiem varas partiju komisāriem. Redzot šo nožēlojamo un slepeno rosišanos, varam sagaidīt, ka līdzīgi un tādā pašā slepenībā prātu un mēra izjūtu zaudējusi vara var pēkšņi izdomāt pārdot arī citus objektus, piemēram, dzelzceļu vai "Latvenergo" objektus. Viņi to var, jo, acimredzot, šos vīrus pārņēmis "pēc mums kaut vai plūdi" noskaņojums. Par to liecina arī slepenībā izperinātā celulozes kombināta afēra, kuras ietvaros valdība faktiski gatava ārzemniekiem uzdāvināt 500 000 hektārus Latvijas meža, par nodokļu maksātāju naudu iekārtot ārzemnieku vajadzībām nepieciešamo infrastruktūru, atbrīvojot šos "investorus" no nodokļu nastas un atdot viņiem arī visu peļņu.

Skaidrs ir viens: ja mums rūp mūsu un mūsu bērnu nākotne, mums no šīs samaitātās un naidīgās varas ir jāatbrīvojas. Tā vairs nav reformējama, jo šie cilvēki jau vairāk nekā 10 gadus ir pieraduši nesodīti darīt ļaunus darbus – viņiem tas ir asinīs. Patreizējā varas elite ir tik sakompromitēta un iepīta netīros darījumos, ka tā zaudējusi jebkādu rīcības brīvību un līdzīgi mafijas struktūrai vairs nespēj no šīs spēles pašas spēkiem izstāties. Viss, ko tā pasāks, būs saistību pildīšana ārvalstu aizbildņu un kriminālu struktūru labā, protams, uz tautas rēķina; viss, ko šī vara darīs, nesīs jaunu postu un no mums prasīs jaunus upurus. Nedrīkstam pieļaut nevienu jaunu reformu, nekādu jaunu privatizāciju, nevienu jaunu darījumu! Ja nelīdz maigākas protesta formas, tad kaut vai jānobloķē tranzīta maģistrāles vai jāiziet Rīgas ielās un tur jāpaliek līdz pilnīgai uzvarai, kā tas nesen notika Dienvidslāvijā. Šī vara neļaus strādāt arī tiem spēkiem, kas sākuši citu politiku. Jau notikušas pirmās provokācijas, un katram opozīcijas spēku solim tiek likti visi iespējamie šķēršļi.

Mēs nedrīkstam pasīvi gaidīt līdz nākamajām Saeimas vēlēšanām, jo pusotra gada laikā vara var nodarīt daudz neatgriezenisku zaudējumu. Visas valsts struktūras un galvenie uzņēmumi ir pilni ar valdošo partiju ieliktņiem un komisāriem, kas bez liela trokšņa dara savu netīro darbu vai vienkārši parazitē. Tāpēc visi opozīcijas un sabiedrības pūliņi jāvelta Saeimas ārkārtas vēlēšanu sasaukšanai. To var panākt arī mūsu prezidente. Ja Vaira Vīķe Freiberga grib atstāt Latvijas vēsturē pozitīvas pēdas, tad nav jāklauvējas pie NATO ķēķa durvīm, bet vispirms jāpalīdz savai tautai atbrīvoties no korumpētās varas. Tagad pienācis brīdis un ir izveidojies piemērots sabiedrības noskaņojums, lai to izdarītu. Lai Dievs mums palīdz!

Jānis Kučinskis

Kartupeļu bads Īrijā un atjaunošanas kustība “Mēs paši”

Savas grāmatas “Jaunā pasaules kārtība un mēs paši” ievadā minēju, ka iedvesmu nosaukumam “Mēs paši” esmu guvis no līdzīga nosaukuma īru kustības – *Sinn Féin*. Diemžēl nepaguvu par šo kustību informēt arī lasītājus. Tagad esmu nolēmis šo savu nolaidību labot (labāk vēlāk, nekā nekad). Vēl jo vairāk tāpēc, ka īru un latviešu tautas vēsturē ir apbrīnojami daudz līdzīgu lappušu, un, tā kā īriem ir izdevies no sava sūrā likteņa izrauties, mēs no tā varētu daudz mācīties. Šai sakarā mēģināšu aprakstīt arī vēsturiskos notikumus pirms *Sinn Féin* rašanās, jo, izrādās, īri ir pārcietuši arī deportācijas un brīvā tirgus laikmetu. Dots samērā plašs “kartupeļu bada” organizēšanas apraksts. Tās tāpēc, lai lasītājs iepazītu “brīvā tirgus” funkcionēšanas metodes, kas tiek un, jādomā, tiks izmantotas arī mūsdienā Latvijā

Kromvela iebrukums un iedzīvotāju skaita regulēšana

1650. gadā Īrijā iebruka lorda Olivera Kromvela armijas un sākās īru etniskā tīrīšana. Pēc piesardzīga vērtējuma, 20000 īrus noslepkavoja, ieņemot trīs pilsētas; 40000 īru (“katoļu karavīru”) tika izsūtīti uz Spāniju; 10 līdz 20 tūkstoši īru tika deportēti uz britu kolonijām Jamaiku un Barbadosu kā vergi cukurniedru plantācijām. Britu parlaments Londonā pieņēma “nometināšanas likumu” (*Act of Settlement*), kas paredzēja īru izraidīšanu no Īrijas centrālajiem un dienvidu rajoniem; vēlāk arī no Olsteras apkārtnes, vietā nomitinot angļu un skotu iebrāucējus. Pēc tā laika speciālistu vērtējumiem, bojā gāja vairāk nekā puse Īrijas pamatiedzīvotāju, galvenokārt no bada un slimībām.

Ap to pašu laiku Lielbritānijā dzima “demogrāfijas zinātne”. Par tās dibinātāju līdz šai dienai anglosakšu oligarhijas aprindās tiek uzskatīts lords Viljams Petijs (1622 – 1687). Petija populācijas statistikas pētījumi tika balstīti uz īru genocīda vērtējumiem. Galvenais pētījumu mērķis bija noteikt vairāku iedzīvotāju grupu paredzamo mūža garumu dzīvības apdrošināšanas vajadzībai un piedzenamo nodokļu apjomu. Anglijas Karaliskā biedrība Petija “Traktātu par nodokļiem un pabalstiem” nosauca par “īstu ekonomiskās teorijas pamatu”. Petijs sāka ar “atbrīvotās zemes” novērtēšanu. Iedzīvotāju blīvums Īrijā bija samazinājies līdz 7 – 8 cilvēkiem uz vienu kvadrātkilometru. Kāds ceļotājs tā aprakstīja savus iespaidus: “Vilki uzglūnēja klejojošiem bāreņiem, kuru tēvi bija aizbraukuši uz Spāniju, bet mātes nomirušas badā. Cilvēks var ceļot 20 – 30 jūdzes, nesatiekot nevienu dzīvu radiību.” Par iekarotās zemes apzināšanu Petijs saņēma Karaliskās

biedrības stipendiju, bet vēlāk tika apvainots par krāpšanu. Pēc Kromvela nāves izrādījās, ka Petijam pieder milzīgi īru zemes plašumi.

Drīz pēc Stjuartu monarhijas restaurācijas 1660. gadā karalis Čarlzs II Petiju norīkoja par Īrijas ģenerālmērnieku. Petijs britu kronim deva rekomendācijas, kā no Īrijas izspiest vairāk nodokļu un kā Īrijā nometināt vairāk angļu ieceļotāju. Tika ieviesta regresīvā nodokļu sistēma (kā mūsdienā Latvijā), kas bija izdevīga muižniekiem, bet nāvējoša paverdzinātajiem īriem. Petijs savā “zinātniskajā” darbā ierosināja: 1) turpināt angļu imigrāciju Īrijā, līdz iedzīvotāju skaits sasniedz 5 miljonus (pirms 1650. gada Īrijā dzīvoja 1,4 miljoni cilvēku); 2) personas nodokļa (galvasnaudas) ieviešanu, kas jāievāc ar graudiem un liniem; 3) visus skotus aplikt ar personas nodokli, ko ievāc ar silķēm, no angļiem un velsiešiem – ar liniem; 4) katrai tautai jādod cilvēki milicijai. Personas nodokļa (galvas naudas) izvēle atspoguļoja Petija apsēstību ar statistikas traktātiem, kas gan bija ārkārtīgi neprecīzi. Mērķis bija ievākt maksimālus nodokļus ar minimāliem izdevumiem. Petijs ieteica atcelt tirdzniecības un monopolu nodevas, uz ko līdz tam balstījās Anglijas karaļi, kā arī visus nodokļus, kas varētu apgrūtināt Rietumindijas un Austrumindijas kompānijas (privātkompānijas, ko Lielbritānija izmantoja savu koloniju izlaupīšanai un vājināšanai, arī narkotiku tirdzniecībai). Vēlāk šie Petija ieteikumi kļuva par oficiālo Lielbritānijas politiku, ko nosauca par brīvo tirgu. Nodokļus un nodevas Petijs ieteica aizvietot ar regresīvo personas nodokli, ko iekasēja no visiem, pat no bērniem, kas jaunāki par 7 gadiem. Visiem īriem, kuriem bija atņemta zeme, protams, par zemes izmantošanu bija jāmaksā rente muižniekiem.

Kopumā no 1580. līdz 1708. gadam piespiedu kārtā tika konfiscēti 80% īru aramzemes, kas tika atdota britu un skotu muižniekiem un bruņiniekiem – 12 no 15 miljoniem akru. Ap 1800. gadu 4 miljoni akru jeb 25% aramzemes bija aizlaisti atmatā un kalpoja par “brīvdabas rezervātiem”, lai gan labākos mežus britu muižnieki izcirta.

Petija ieviestais personas nodoklis graudos un linos atstāja bēdīgas sekas uz atlikušajiem īriem: tika pārtraukta Īrijas kuģniecība un tirdzniecība ar Franciju un Spāniju, aizvērās raktuves un dzelzs pārstrādes uzņēmumi, tika iznīcināta agrāk attīstītā lopkopība. 1960. gadā lopu audzēšana tika aizliegta ar likumu, aizliegti arī katoļu priesteri. Tiesa, uz nelieliem zemes gabaliem drikstēja audzēt kartupeļus, kas tad arī palika par galveno īru barību. Ar to izskaidrojams, kāpēc pirmās kolonizācijas laikā mira puse dzimtenē palikušo īru.

Industriālie strādnieki atstāja pilsētas un pārcēlās uz laukiem. Katoļiem bija aizliegts turēt īpašumā zemi. Māju vērtība pilsētās krita par 80%. Petijs šīs pārvērtības komentēja ar lielu gandarījumu: “Un kāpēc viņiem būtu jāilgojas pēc labāka likteņa, ja viņi mācīti, ka tieši šāds dzīvesveids ir piemērots patriarhiem un svētajiem? ... Un kāpēc viņiem jāaudzē vairāk lopu, ja to ieviešana Anglijā ir aizliegta?” Britu autors Salamons vēl 1950. gadā savā grāmatā Viljamu Petiju nosauca par “Eiropā izcilāko iedzīvotāju skaita speciālistu”.

1785. gadā pēc Viljama Pita ierosinājuma, Anglijas parlaments pieņēma normas, kas Īrijai aizliedza tirgoties ar citām valstīm, ja tas var kaitēt britu lielākajai korporācijai – Austrumindijas kompānijai, kā arī Īrijai jāpakļaujas Anglijas navigācijas likumiem.

Nākamais Petija kā “demogrāfa” ieguldījums atrodams viņa traktātos par laulību, “Kalifornijas laulībām”, “Cilvēku (angļu) skaita dubultošanu”. Balstoties uz viņa ieteikumiem, svētīto laulību vietā tika veicināti 6 mēnešu bērnu ieņemšanas līgumi (*covenants for conception*) vai “brīvība slēgt īsas laulības līdz laikam, kad Īrijā un Anglijā būs 5 miljoni iedzīvotāju, bet Skotijā – 3 miljoni”. Šādas prakses mērķis bija angļu skaita palielināšana (angļu pārstādīšana) Īrijā, Skotijā, Rietumindijas kolonijās un Karolinā. Bet šis ieteikums neattiecās uz katru angli. Petijs bija arī viens no eigēniskas (sugas uzlabošanas “zinātnes”) iesācējiem. Šim nolūkam tika ieteiktas t.s. Kalifornijas laulības, kas it kā aizgūtas no spāņu kolonijām Amerikā. To nolūks bija skaistākās un bagātākās sievietes sakrustot ar angļu izcelsmes “varoņiem”, kas varēja būt arī nabadzīgi. Katrai “dižai un bagātai sievietei” bija jāapprec pieci angļu izcelsmes “varoņi”, savukārt katrs “varonis” varēja dabūt četras skaistules. Šī daudzsieviņas un daudzvīriņas sistēma aprakstīta traktātā “Par iedzīvotāju skaita dubultošanu”. Petijs bija matemātiski aprēķinājis, par cik pieaugs ienākumi no angļu skaita dubultošanas un Īrijas papildīšanas, absolūti nerūpējoties par tehnoloģiskiem uzlabojumiem lauksaimniecībā un industrijā. Petija demogrāfiskās teorijas pēc 130 gadiem līdz loģiskam absurdam noveda Tomass Maltuss, kas paziņoja, ka pasaule ir pārāpdzīvota, tāpēc jārūpējas par iedzīvotāju skaita samazināšanu par katru cenu, jo zeme ar saviem resursiem visus nevar uzturēt. Lai gan Maltusa drūmic pareģojumi nepiepildījās pat pēc 200 gadiem, kad iedzīvotāju skaits pieauga 7 reizes, maltusianisms ir arī mūsdienā globālistu oficiālā ideoloģija. Salīdzinājumam var minēt vācu demogrāfu Johannu Susmilhu, kas jau 1740. gados precīzi prognozēja, ka zemes iedzīvotāju skaits nākotnē sasniegs 7 miljardus. Tomēr Rietumu zinātnieku aprindās Susmilha uzvārds tiek noklusēts.

Amerikas revolūcija un “Apvienotie īri”

Kolonizējot Īriju, briti veikli izmantoja reliģiskās atšķirības. Nometinātie angļi bija pārsvarā anglikāņi, arī skoti bija protestanti. Sevišķi daudz iebraucēju apmetās pie galvenās ostas Belfāstas. Briti pret īru katoļiem juta sevišķu naidu, jo katoļi tolaik bija arī lielākie Lielbritānijas pretinieki: Francija un Spānija. Ciešot neveiksmes Francijas novājināšanā, briti savas dusmas ar uzviņu izgāza uz īru katoļiem. Īrijas reģionos, kur dominēja protestantisms, tika provocētas reliģiska motivētas sadursmes, kas nav beigušās līdz šai dienai. Gribot tikt tuvāk teikšanai, par protestantiem kļuva arī daļa īru, galvenokārt Olsterā. Līdz ar to tika sašķelti arī paši īri.

Tikai vienu reizi īriem izdevās pārvarēt reliģiskās un reģionālās pretrunas. Tas notika Amerikas revolūcijas laikā (1780 – 1790), kas iedvesmoja visu Eiropas

tautu patriotus. Īrijā nodibinājās uz neatkarību orientēta kustība "Apvienotie īri". Dižais dzejnieks Tomass Peins sarakstīja "Cilvēka tiesības", kas tika nosauktas par "Apvienoto īru korānu". Francija tai laikā militāri atbalstīja Amerikas neatkarības karu pret britiem. Ja viņu atbalsts būtu sniedzies līdz Īrijai, rezultāti nebūtu ilgi jāgaida, jo briti visus savus resursus bija mobilizējuši Amerikas revolūcijas apspiešanai. Taču Francijas karalis Luis XVI diplomātisku apsvērumu dēļ no atbalstīšanas atturējās. Tomēr Amerikas neatkarības cīnītāju un "Apvienoto īru" pūliņi lika piekāpties arī britiem. 1783. gadā Īrija pieņēma savu Konstitūciju, ko ar "Atteikšanās aktu" bija spiesta atzīt Lielbritānija. Īrijas iedzīvotājiem saistoša bija sava konstitūcija un likumi, ko izdeva "Viņa Majestāte un karaļvalsts parlaments". Pateicoties Džonatana Svifta un ar viņu saistītajām Leibnīca starptautiskajām struktūrām (dažādu zemju patriotu sadarbībai), izdevās atjaunot Īrijas tirdzniecības floti, uzlabot ostas, samazināt nodokļus, attīstīt līnu, vadmalas un stikla rūpniecību, uzlabot lauksaimniecību. Lai gan 1690. gadā pieņemtie soda likumi īru katoļus nolēma nožēlojami eksistencei uz rentētas zemes, kur tie savām vajadzībām drīkstēja audzēt tikai kartupeļus, katoļu-protestantu organizācijas, baudot skotu muižnieku atbalstu, spēja atdzīvot visas tautsaimniecības nozares.

Katoļu un protestantu vienība un kārtu harmonija turpinājās veselu gadsimtu, atjaunojot arī tradicionālās īru tautsaimniecības nozares. Iedzīvotāju skaits Īrijā pārsniedza 8 miljonus, bet ne jau no Petīja demogrāfiskajām programmām un angļu "varoņu" pārstādīšanas īru zemē. Bet 1880. gados britu toriju vadītājs Randolfs Čerčils (Vinstona Čerčila tēvs) un lords Balfūrs nolēma izspēlēt "oranžistu kārti". Britu karalis, Oranžas Viljams, 1691. gadā iebrūkot Olsterā, starp skotu izcelsmes muižniekiem un komersantiem bija nodibinājis Lielo oranžistu skotu rituāla brīvmūrnieku ložu. 1886. gadā Čerčils, bet 1888. gadā Balfūrs personīgi brauca uz Belfāstu ar naudu, lai organizētu oranžistu protestantu vardarbību pret katoļiem. Zem Čerčila lozunga "Olstera cīnīsies un Olsteraī būs taisnība" pierēģistrējās 73000 oranžistu brīvprātīgo, kas sāka grautiņus, lai katoļus padzītu no Belfāstas. Oranžistu masonu ložas tika pārveidotas par paramilitārām terora vienībām. Tā sākās protestantu-katoļu vardarbība Olsterā, kas nav beigusies līdz šai dienai.

Kartupeļu bads

Patiesībā kartupeļu bads Īrijā ir kārtējā vēstures falsifikācija. Patiešām, sākot no 1845. gada, kartupeļus visā Ziemeļu puslodē pāris gadus apsēda no Amerikas ievazātā kartupeļu sērga, kas izpostīja ražu, bet tāpēc vien nekur, izņemot Īriju, neizcēlās masveida bads. Citas valstis iepirka tajā laikā ārkārtīgi lētos Amerikas kviešus un kukurūzu. Drīzāk vainojams bija stāvoklis, kādā britu kolonizatori ar savu brīvā tirgus politiku bija noveduši Īriju.

Iedzīvotāju skaits Īrijā, neskatoties uz smago dzīvi, bija sasniedzis 8,4 miljonus. Turklāt straujo pieaugumu deva nevis nometinātie angļu kolonisti, bet paši īri.

Britu ģeopolitīki saprata, ka līdz ar to nākotnē ir apdraudēta viņu hegemonija. Viņi atbildēja ar "brīvā tirgus" sistēmas uzspiešanu, līdzīgi kā to darīja globālisti bijušās PSRS tautām. Toreiz nebija televīzijas, kas sajauktu īriem prātus, tāpēc pēc Viljama Pita iniciatīvas Īrijā 1798. gadā tika izprovocēta īru sacelšanās un ar "skaldi un valdi" paņēmieniem panākta šīs sacelšanās apspiešana. Lai atbrūnotu īru brīvprātīgos, Īrijā tika ievests liels britu karaspēka kontingents un 1801. gadā ar iebiedēšanu un uzpirkšanu atcelta Īrijas konstitūcija un pieņemts "Savienības akts", kas likvidēja Īrijas daļējo patstāvību.

Īrijas rūpniecība tika iznīcināta, ievēdot lielā daudzumā britu preces. Līdz 1820. gadam 80% Īrijas zemes tika konfiscēta un atdota angļu un skotu muižniekiem. 25 – 30% zemes palika pilnīgi neapstrādāta un tika izmantota nekustāmā īpašuma spekulācijām. 75% izmantotās zemes tika apsēta ar graudaugiem vai izmantota ganībām. Īru zemniekiem šo zemi vajadzēja dārgi rentēt, un gandrīz visi graudi un lopī bija jāatdod par renti. Muižnieki šo produkciju eksportēja uz Angliju. Atlīkušajā zemē (aptuveni divos akros katrai saimei) īriem bija atļauts audzēt kartupeļus savām vajadzībām. Tā tad arī bija galvenā un gandrīz vienīgā īru barība. XIX gadsimta atmiņās īru nomnieki tika salīdzināti ar nēģeru vergiem Amerikas dienvidu pavalstīs vai Karību salās. "Muižkungi nespēja izdomāt neko tādu, kam īru nomnieki uzdrīkstētos nepaklausīt. Zemniekus varēja bez bailēm sodīt ar nūjas sitieniem vai zirga pātagu. Ja kāds uzdrīkstējās aizstāvēties, viņam tika salauzti kauli," raksta vēsturnieks Arturs Jangs.

1845. gadā Britu valdības komisija ekonomista Naso Senjora (*Nassau Senior*) vadībā sagatavoja atskaiti par stāvokli Īrijā. "Ja neskaita īso kartupeļu vākšanas sezonu, 2,4 miljoniem pieaugušo īru nav darba (pēc mūsu mērāuklām Īrijā bija 60% bezdarbs). Vilnas, līnu, poplīna, mēbeļu un stikla ražotnes pilnīgi pazudušas. Tā kā nav līdzekļu kuģu, laivu, noliktavu un cita inventāra iegādei, panikusi arī zvejniecība. Protams, nav arī slavenās īru flotes." Lai gan tieši īri jau pirms 1300 gadiem pirmie Eiropā sāka celt ar ūdens spēku dzītas dzirnavas, XIX gadsimta vidū to vairs nebija. Visā Īrijā 8,4 miljonu iedzīvotāju apkalpoja tikai 39 slimnīcas. Tā nebija pirmā komisija, kas konstatēja katastrofālo stāvokli Īrijā. Iepriekšējās komisijas vadītājam 1824. gadā britu parlamentā vaicāja: "Raugoties 15 gadus uz riekšu un tālāk, ar ko beigsies Īrijas iedzīvotāju skaita pieaugums bez nodarbinātības?" Atbilde bija: "Es nezīnu – par to ir šausmīgi pat iedomāties." Tātad briti bija ļabi informēti, kādas ir "brīvā tirgus" politikas sekas Īrijā.

Kad 1845. gadā gāja bojā kartupeļu raža un Īrijā sākās bads, tas pats Naso Senjors rakstīja, ka viņš baidās, ka no bada neizmirs vairāk par miljonu cilvēku, kas ir par maz, lai likvidētu bezdarbu. Britu valdība parūpējās, lai Senjora "bažas" neattaisnotos: no bada un slimībām Īrijā četros gados mira 2 miljoni cilvēku, 1,5 miljoni īru mēģināja emigrēt uz Kanādu un Ameriku, no kuriem vismaz puse mira ceļā vai karantīnas nometnēs, galvenokārt no tīfa. Amerikas kontinentā izdzīvojušo īru vidējais mūža garums samazinājās līdz 13,4 gadiem, 60% īru

emigrantu mira līdz 5 gadu vecumam. Tie ir rādītāji, kas raksturīgi akmens laikmetam. Īrijas iedzīvotāju skaits kopš šīs katastrofas nav atjaunojies līdz šai dienai (Īrijas republikā pašlaik dzīvo 3,6 miljoni iedzīvotāju, Ziemeļīrijā – 1,7 miljoni), un līdz šai dienai britu kolonizatori nav sodīti par mērķtiecīgu īru genocīdu.

Kā jau norādīts, visus graudus un lopus īru nomniekiem bija jāatdod par zemes renti, bet kartupeļu raža (vienīgais iztikas līdzeklis) neizauga. Britu varas iestādes, lai gan bija labi informētas par badu, neko nedarīja, lai šo laupīšanu vismaz mīkstinātu. Gluži otrādi – lai izmisušie īri netiktu klāt graudiem, briti gar labības ceļiem un pie kuģiem izvietoja karaspēka daļas, kas sargāja eksportu. Tika pastiprināti likumi, kas paātrināja to nomnieku izlikšanu no mājām, kas nespēja samaksāt arvien pieaugošo renti (salīdziniet ar maksāt nespējīgu dzīvokļu īrnieku likteni mūsdienā Latvijā!). Rente tika palielināta tāpēc, ka britu muižnieki cieta zaudējumus spekulācijās un šos zaudējumus centās kompensēt uz nomnieku rēķina. “Brīvā tirgus” principi liedza ieguldīt naudu infrastruktūras celtniecībā, lai gan Tomasa Dramonda (*Thomas Drummond*) komisija bija izstrādājusi infrastruktūras projektus, kas ātri uzlabotu stāvokli, pavērtu darba iespējas tūkstošiem bezdarbnieku. Īrijā tolaik bija tikai 164 jūdzes dzelzceļa (Anglijā 6621 jūdzes), kas daudzus rajonus izolēja no ārpusaules. “Brīvā tirgus” likumi liedza izmantot valdības rezerves bada novēršanai. Lords Džons Rasels parlamentā paziņoja: “Mēs nedrīkstam iejaukties dabiskajā procedūrā, pēc kuras Īrijā var tikt ieviesta kukurūza un graudi.” Nabadzīgajiem tika piedāvāti sabiedriskie darbi vai t.s. darba nami (*Workhouses*), bet tika aizliegts par šo darbu maksāt algas, kas pārsniegtu vispārējo nabadzības līmeni – lai “nedeformētu (neizkropļotu) darba tirgu”. Līdz ar to daudzi mira tieši sabiedriskajos darbos vai darba namos, kuras sauca arī par “Poor Law houses” jeb nabagu mājām. Tātad īriem tika atstātas trīs izvēles: 1) mirt savās nomas mājās, graudus atdodot par renti; 2) pieteikties sabiedriskajos darbos vai darba namos un mirt strādājot kā Aušvicas koncentrācijas nometnē; 3) emigrēt, uzņemoties 50% risku nomirt ceļā.

Par palīdzības misijas vadītāju Īrijai tika iecelts sers Čarlzs Treveljans. 1846. gadā jūnijā viņš rakstīja: “Vienīgais veids, kā cilvēkus nepieradināt atkarībai no valdības, ir pārtraukt visas palīdzības operācijas. Nenoteiktība par jauno ražu [jau bija pazīmes, kas liecināja par kartupeļu slimības turpināšanos] šādu pieeju padara vēl steidzamāku. Šīs lietas [palīdzība] jāpārtrauc tūlīt, vai arī mēs riskējam paralizēt visus privāto uzņēmumus un uzvelt šo zemi sev kaklā uz ilgiem gadiem.” Treveljans lika apturēt vienīgo kuģi *Sorcier*, kas ar labības kravu virzījās uz Īriju.

Tikmēr tika izteikta neuzticība torija Pila valdībai, kas mēģināja atcelt Graudu likumu (lielos importa tarifus graudiem). Bet Džona Rasela valdība likumu atcēla, vēl vairāk atvieglot Īrijas pārtikas eksportu uz Angliju. 1846. gadā Īrija eksportēja tik daudz kviešu, auzu, miežu, cūku, olu un sviesta, ka šīs produkcijas pilnīgi pietiktu visu iedzīvotāju pārtikšanai. Daudzi vēsturnieki šo eksportu, ko

no izbadējušā pūļa sargāja karaspēks, asi nosodījuši, bet reti kurš ievērojis, ka tajā gadā vēl vairāk kviešu tika Īrijā ievests, tikai vismaz pusei Īrijas iedzīvotāju nebija naudas to iepirkšanai.

“Brīvais tirgus” nepieļāva nekādus pabalstus. Īru parlamentārieši Londonā ierosināja, lai valdība nopērk eksportam paredzētos graudus un tos pārdod bada skartajos reģionos. Lords Rasels šo priekšlikumu kategoriski noraidīja: “Valdība nedrīkst iepirkt pārtiku parastai lietošanai, lai nekonkurētu ar privātajiem tirgotājiem.” Treveljans uzsvēra, ka parastās cilvēku nelaime stingri jāatšķir no grūtībām, ko izraisījis kartupeļu neraža. Tikai tā var būt palīdzības mērķis. Rasela valdība izsludināja sabiedrisko darbu programmu Īrijā, taču ar noteikumu, ka tai piešķirtie līdzekļi, turklāt ar 3% likmi, divu gadu laikā jāatmaksā Lielbritānijas valdībai. 1946. gadā, kad Īrijā bija 3 miljoni bezdarbnieku, ostu, ūdensspēka, purvu nosusināšanas un navigācijas projektos tika ieguldīti tikai 5000 sterliņu mārciņas. Tika pieņemts sabiedrisko darbu likums, kas aizliedza tādus darbus, no kuriem kādam varētu celties lielāks labums nekā pārējai sabiedrībai. Tā turīgākajiem īru zemniekiem liedza palīdzēt saviem tautai, piemēram, nosusinot purvu, tikai tāpēc, ka no tā celtos labums purva tuvumā dzīvojošajiem. Līdz ar to vienīgie infrastruktūras projekti bija ceļu celtniecība, lai gan ceļu ziņā Īrija nemaz nebija tik atpalikusi. Lai arī algas sabiedriskajos darbos bija tikai izdzīvošanas līmenī, arī tās izmaksāja ar lielu kavēšanos, tāpēc daudzi tās vienkārši nesagaidīja, jo mira.

Saņēmis atskaiti par otro neražas gadu pēc kārtas, lords Rasels to neuzskatīja par pamatu politikas maiņai. 1846-47. gada ziemā sākās jauns masu izmiršanas vilnis. Pārējās Eiropas valstis gādāja par Amerikas graudu iepirkšanu, bet lorda Rasela kasiēris Čarlzs Vuds paziņoja, ka turpmāk valdība neiepirks ne kukurūzu, ne citus graudus, jo par to gādās privātie uzņēmumi. Viņš paziņoja, ka iepriekšējā gada problēma radusies no tā, ka valdības iepirkumi paralizējuši privāto biznesu, un tirgotāji jau esot deklarējuši, ka neiepirks graudus, ja to darīs valdība. Sabiedriskie darbi tiks ierobežoti līdz vienam gadam, un visi izdevumi par tiem jāsedz personām, kurām nelaimes skartajos rajonos pieder īpašumi.

Saņēmuši tādu valdības dāvanu, privātie pārtikas lieltirgotāji acumirkli pacēla cenas. Treveljans to apsveica: “Augstām cenām piemīt regulējoša iedarbība, jo nekas cits nevar tik efektīvi piesaistīt piegādātājus, it īpaši no Amerikas... Nevajadzētu atbalstīt ideju par eksporta aizliegšanu no Īrijas: perfekti brīva tirdzniecība ir pareizais kurss. Nekas nav jādara arī saistībā ar Īrijas rietumu apgabaliem, kas jau tā augstās cenas varētu paaugstināt vēl vairāk priekš cilvēkiem, kuriem, atšķirībā no rietumu krasta iedzīvotājiem, jāpaļaujas tikai uz saviem spēkiem.”

Treveljans ignorēja arī jauno problēmu – drausmīgo faktu, ka izbadējušies tauta sāka apēt kartupeļu sēklas, kas nepieciešamas 1847. gada stādīšanai: “Mirkli, kad cilvēki sapratīs, ka valdība rūpēsies par sēklas sagādi, privātie pūļņi saglabāt sēklu krājumu, tiks pārtraukti.” Kā izrādījās vēlāk, 1847. gada kartupeļi

bija brīvi no slimības, bet sēklu trūkuma dēļ tika apstādīti tikai 20% parasto sējumu. 1948. gadā šāda iespēja vairs neatkārtojās, jo atkal sākās kartupeļu slimība. 1847. gadā britu valdība atcēla arī 38. cirkulāru, kas pieļāva “ģimenes darbus”, respektīvi, zināma atalgojuma saņemšanu par savas zemes apstrādi, ja ģimene piedalās arī purva susināšanas darbos. Tāpat tika noraidīts priekšlikums par dzelzceļa būvi par valdības līdzekļiem, lai gan no visnabadzīgākās Īrijas grāfistes Skiberēnas vien ar renti Lielbritānija 1846. gadā iekasēja 50000 mārciņu. Toties tika pieņemts Īrijas nabagu likums (*Irish Poor Law*), kas no 1847. gada pārtrauca visus valdības finansētos sabiedriskos darbus Īrijā, bet paredzēja iekārtot zupas virtuves nabagiem eksistējošajos darba namos, kā arī jaunu darba namu iekārtošanu. Tas izregulēja sabiedrisko darbu sistēmu, atstājot to vietējo “Nabagu biedrību” ziņā, kuru rīcībā bija tikai vietējie nodokļi. Tas izraisīja pilnīgu haosu un izmisumu, jo “Nabagu biedrības” bija bankrotējušas. Tām tika pavēlēts aizvietot vecos un nespējīgos darba namos, to vietā piegādājot jaunus “skeletus”. Tūlīt Treveljans nogrieza arī pārējos sabiedriskos līdzekļus, ko līdz tam valsts (Lielbritānija) ieguldīja Īrijā. Trevaljans to komentēja īsi: “Valdība tagad tiks atbrīvota no cilvēku barošanas caur saviem ierēdņiem.” Privātā vēstulē viņš rakstīja: “Ir ļoti grūti nabadzīgiem cilvēkiem atņemt izpratni, ka viņu ciešanas cēlušās no Dieva providences sāpināšanas.”

1847. gada martā notika pilnīgs “brīvās tirdzniecības” sabrukums: privātais pārtikas imports no Amerikas sasniedza 100000 tonnas. Liela daļa no tā nemaz netika līdz tīrgum, jo trūka infrastruktūras un vezumnieki bija pārdevuši savu inventāru. Pārējo labību gandrīz nepirka, jo reti kam bija nauda. Graudu cena nokrita. Martā sākās tīfa epidēmija, līdz ar to nāvei par upuri krita arī daudzi turīgi pavaltstnieki. Trevaljans “Nabagu biedrībai” nosūtīja šādu paziņojumu: “Ir daudz iemeslu uzskatīt, ka palīdzības mērķi ir lielā mērā izkropļoti, un bieži palīdzība tiek lūgta tikai tāpēc, lai palielinātu zemāko slāņu labklājību. Bet palīdzība sākotnēji bija domāta patiesi izmisumā nonākušajiem, lai novērstu pilnīgu badu. Palīdzības komisāri var tikai sūdzēties, no daudziem novadiem saņemot arvien lielāku pieprasījumu skaitu, bieži vien bez neviena vārda, kas pamatotu palīdzības nepieciešamību.”

Tā kā nabadzības un bada apkarošana tika finansēta tikai no vietējiem nodokļiem, ko maksāju muižnieki, drīz vien atklājās arī otra “rentes burbuļa” puse. Lords Mauntkešels Lordu palātai iesniedza šādus skaitļus: kopumā gada laikā Īrijā ar renti savāc 13 miljonus mārciņu (tai laikā milzīga summa). Muižnieki Londonas banķieriem un nekustāmā īpašuma spekulantiem gadā samaksā 10,5 miljonus par hipotēkām un aizņēmumiem. Mauntkešels mēģināja pierādīt, ka valdības nodoms palielināt nodokļus atņems muižniekiem iespēju norēķināties par hipotēkām. Tā arī notika: 1847. gada vasarā Londonas finansu tirgi sabruka, jo sabruka iepriekšējo divu gadu spekulācijās uzpūstās rentes, kviešu, kukurūzas un ārvalstu dzelzceļu akcijas.

Kad “darbiņš” (īru izmērdēšana) bija pabeigts, “Īrijas bada palīdzības” fonda vadītāji un it īpaši finansu ministrs Čarlzs Treveljans karalienes Viktorijas vizītes laikā Īrijā 1848. gadā tika augsti apbalvoti. Treveljans 1847. gada beigās rakstīja: “Manuprāt, cilvēku labā ir izdarīts par daudz. Pēc tādas apiešanās cilvēki kļūst sliktāki, nevis labāki. Pēc tāda divus gadus ilgušā smagā darba sabiedriskajā dienestā, kādu neesmu veicis nekad savā mūžā, esmu pelnījis atpūtu.” Davies atpūtā uz Franciju, viņš piebilda: “Īru pārapdzīvotības problēma nav pa spēkam cilvēkam, atveseļošanās (zāles) nāca kā tiešs visgudrās providences trieciens.” Britu vēsturnieks Čarlzs Kingslijs, kas pavadīja karalieni Īrijas vizītē, rakstīja: “Esmu nomākts no cilvēciskajām šimpanzēm, kuras redzu, braucot 100 jūdzes pa šo drausmīgo zemi. Es nedomāju, ka viņi būtu kaut kur vainojami, bet viņi zem mūsu varas ir labāk paēdināti un iekārtoti nekā jebkad agrāk. Tomēr redzēt baltas šimpanzes ir briesmīgi; ja tie būtu melnādaini, cilvēki to pieņemtu vieglāk.” Taču Īrijas vicekaralis lords Klarendons bada gados situāciju novērtēja daudz skaidrāk. Džonam Raselam viņš rakstīja: “Es nedomāju, ka Eiropā pastāv vēl kāda likumdošanas iestāde bez Lielbritānijas, kas tik aukstasinīgi īstenotu savu iznīcināšanas politiku.”

Bankrotējušie Īrijas muižnieki nu sāka masveidīgi padzīt savus nomniekus, lai samazinātu nabadzīgo skaitu un līdz ar to nabagu kasē maksājamo nodokļu lielumu. Ne tikai padzīt par rentes nemaksāšanu, bet arī mest ģimenes galvas cietumos. Tā muižnieki centās piespiest īrus emigrēt. Pār Atlantijas okeānu sākās mirstošu, ar tīfu slimojošu emigrantu straume, kas ar kuģiem virzījās uz Kanādu un Jaunangliju (ASV). Interesanti, ka tieši šajā periodā Īrija eksportēja lielu pārtikas daudzumu. 1848. gada novembrī vienā dienā un tikai no Korkas ostas izveda 147 cūkgaļas saiņus, 255 mucas speķa, 5 traukus šķiņķa, 3000 mucas un maisus auzu, 300 maisus miltu, 300 liellopus, 239 aitas, 542 kastes olu, 9300 mucas sviesta, 150 kastes dažādu produktu. Turpretī sabiedrisko darbu inspektors šajā ostā sūdzējās, ka darbinieku saraksts vairs nekam neder, jo neviens neatsaucas – visi vai nu aizbraukuši, vai miruši.

Kad īru bēgļi ieradās Jaunajā Bruksvikā, tur sacēlās protesti, jo uz kuģa bija ar tīfu slimi, izbadējušies bērni un sirmgalvi, daudzi pilnīgi kaili, lai gan bija sākusies ziema. Tie īri, kuri izdzīvoja, centās pārcelties uz ASV. Kā bija spiests atzīt pats britu pārvaldītās Kanādas ģenerālgubernators lords Dunhams, “amerikāņu pusē visur valda rosme un aktivitāte, kamēr britu pusē [Kanādā], ja neskaita dažas izredzētas vietas, viss šķiet aizlaists un pamests”. Amerikas kongress iesākumā aizliedza savās ostās piestāt “tīfa kuģiem” ar īru bēgļiem (šai savdabīgajai britu “brīvā tirgus” eksportprecei), bet vēlāk ne bez Palmerstona spiediena dažas ostas tika atvērtas.

1848. gadā Eiropā sākās revolūcijas un sacelšanās pret visām Lielbritānijai nelabvēlīgajām valdībām. Britu ārlietu ministrs lords Palmerstons personīgi vadīja “Jaunās Eiropas” (brīvmūrnieka Džuzepes Mazini dibināta graužoša organizācija) aģentus, kas provocēja revolūcijas un nemierus. Nelielu un patētisku

sacelšanos noorganizēja arī "Jaunās Īrijas" kustība, bet jau trīs mēnešus pirms šīs sacelšanās lords Rasels atklāja, ka ir informēts par šīs organizācijas pakļautību pašam Palmerstonam: "Es vēl neesmu gatavs, kā misters Pits, pieņemt "nobriedināšanas mērus", lai izraisītu sacelšanos." Līdz ar to Rasels atzina, ka arī 1798. gada Īru sacelšanās tika finansēta un kontrolēta no Londonas (arī mūsdienās Ziemeļīrijā pastāv dažādas IRA (Īrijas Republikāņu armijas) frakcijas, no kurām radikālākās ir Londonas kontrolē un kalpo miera sarunu izjaukšanai). Galvenā Palmerstona revolūcija bija vērstā pret Franciju, lai gāztu Luiju Napoleonu, kas atteicās atvērt savas ostas britu "brīvajai tirdzniecībai".

Daudzi pēc šās bēdīgās vēstures izlasīšanas teiks: jā, bet tas notika sen – tagad ir citi laiki, un Rietumi ir civilizēta pasaule... Šo rakstu varētu turpināt, velkot tiešas paralēles ar pavisam neseno genocīdu Ruandā un citās vietās, norādot uz tām pašām metodēm. Vienīgā atšķirība, ka tagad anglosakšu globālisti cenšas iztikt bez sava karaspēka tiešas iesaistīšanas, šim nolūkam uzkurinot un izmantojot uz vietas atrodamās etniskās, reliģiskās vai mantiskās pretrīšības. Šaubīgajiem ierosinu pašiem sameklēt materiālus un izanalizēt genocīda tehnoloģiju kaut vai tai pašā Ruandā. Bez tam "brīvā tirgus" darbību mēs varam vērot tepat Latvijā un tuvākajā laikā gaidāma šā procesa eskalācija ar diezgan briesmīgām sekām, ja vien mēs paši to nenovērsīsim.

Patriotiskā kustība "Mēs paši"

Kustība sākās 1890. gados kā neliela literāra biedrība, kuras mērķis bija restaurēt Īru (gēļu) valodu un apspriest amerikāņu uzvaru pilsoņu karā pret britu un masonu atbalstītajiem dienvidu štatu vergturiem. Kustības iniciators žurnālists Arturs Grifits pirmo reizi britu ģeopolitiku konfrontēja Dienvidāfrikā, kur viņš visu Īru kopienu mobilizēja Būru valsts atbalstam cīņā pret britu kolonizatoriem. Tur viņš iepazīs kā ar būru vadoni Krūgeru, tā ar britu pārstāvi Sesilu Roudu, ko viņš raksturoja kā "sīkas smadzenes un sirds, bet neaprašāmas manieres". Grifits Dienvidāfrikā redzēja arī britu ierīkotās koncentrācijas nometnes un citas zvērības (arvien valda maldīgs uzskats, ka koncentrācijas nometnes modernajos laikos pirmais sāka ierīkot Ļeņins Krievijā vai Hītlers Vācijā).

1902–1904. gados, pēc Grifita atgriešanās Īrijā, kustība pieņēma nosaukumu "Mēs paši" (*Sinn Fein*), kas simbolizēja gan nācijas vienotību, gan pašlaušanu uz saviem spēkiem un pašizliedzību. Nosaukuma un stratēģijas izvēli ietekmēja nacionālās ekonomikas teorijas pamatlicēja un "Amerikāņu sistēmas" līdzautora Fridriha Lista darbi, kas balstījās uz nacionālas valsts ekonomiskās un industriālās, kā arī drošības pašpietiekamības koncepciju. *Sinn Fein* sāka izdot savu avīzi "Apvienotie Īri".

Kustības dibināšanas sapulcē 1902. gadā, uz kuru bija atnākuši mazāk nekā 100 cilvēki, Arturs Grifits teica: "Es nerunāšu par šodien. Ritdienu būs mūsu. Mūsu idejām jau ir atbalstītāji intelektuāļu vidū, starp vīriem un sievietēm, kas

apveltīti ar ticību un gudrību. Ar laiku viņu pārliecība pārņems nācijas masas. Ja mēs izpildīsim savu pilsoņa pienākumu un atbildību, mēs uzvarēsim. Brīva pilsoņa pienākums ir dzīvot tā, lai mūsu valsts kļūtu labāka... Neviens nevar Īrijai piedāvāt ātru un ērtu ceļu uz brīvību." Mums, latviešiem, ir derīgi šo pieeju salīdzināt ar mūsu "dziesmoto revolūciju no augšas", kas caur neskaitāmiem konformisma aktiem un manipulācijām atnesa "dāvātu brīvību", kas nav nekas cits kā jauna verdzības forma.

Otrs *Sinn Fein* dibinātājs Viljams Rūnijs tai pašā sapulcē teica: "Nekad vēsturi nav veidojuši miljoni; visu, ar ko pasaule var lepoties, ir paveikuši daži, kas sevi upurējuši pārējo labā. Kluss, apņēmīgi nopietns domātājs virza masas... Mums jākļūst par cilvēkiem, kurus neatturēs nekādas briesmas un nenomāks nekāda vienaldzība, par cilvēkiem, kuru taisnīguma un patiesības mīlestība būs pietiekama, lai to uzturētu un paceltu pār katru vilšanos, ar ko jāstāpās nesavtīgiem centieniem."

Savu kustību Grifits balstīja uz tiem pašiem universālajiem principiem, kas sekmīgi likti visu nacionālo valstu pamatā kopš Eiropas renesanses XV gadsimtā. *Sinn Fein* nebalstījās uz populāriem solījumiem, kas ātri pievelk vēlētāju uzmanību, bet uz fundamentālo principu, ka dabiskais likums, iestrādāts valsts konstitūcijā, dod cilvēkiem, kurus vieno kopēja valoda un kultūra, neatņemamas tiesības uz nacionālo neatkarību un suverenitāti, neatņemamas tiesības uz brīvu saimniecisku attīstību, kas balstīta uz individuālu pilsoņu radošu ieguldījumu un zinātnes atklājumiem. Grifits uzsvēra, ka nacionālā vienotība ir svarīgāka par visu pārējo, līdzīgi kā to darīja Abrahams Linkolns, kad bija apdraudēta Savienības vienotība. Starp kapitālu un darbu jāvalda interešu harmonijai, uzsvēra Grifits. Šis princips bija Leibnica politekonomikas, Franklina, Hamiltona un Lista Amerikāņu sistēmas, kā arī pāvesta Leo XIII enciklikas *Rerum Novarum* pamatā, kas 1891. gadā ievadīja baznīcas jauno sociālo mācību. Ar vienotības un harmonijas principiem Grifits vispirms neitralizēja marksistus, kas tolaik ārkārtīgi centās pārņemt Īru arodbiedrības un lauku kustības, bet pēc tam arī britu kolonizatoru laupītājšķiru.

Par tuvāko piemēru Grifits izvēlējās vācu Nacionālās muitas savienības (*Zollverein*) dibinātāju Fridrihi Listu – "vīru, ko visvairāk ienīst un baidās Lielbritānija". Lista ekonomisko mācību Grifits piedāvāja par pamatu nākotnes Īrijas industriālās attīstības politikai. 1905. gada *Sinn Fein* konferencē, kas vēlīta nacionālās neatkarības atjaunošanai, Grifits paziņoja:

"Ekonomiskajā politikā esmu tā vīra sekotājs, kas satrieca Anglijas sapni par komerciālu pasaules iekarošanu, kas izveidoja varenu konfederāciju, kuras priekšā Anglija ir zaudējusi gan komerciāli, gan politiski. Tā ir apvienotā Vācija. Īrijā viņa vārds – Fridrihs Lists – nav pazīstams, bet viņš ir Vācijas muitas savienības arhitekts. Atmetot malā Ādama Smita un viņa ciltsbrāļu maldinošās mācības, Lists pierādīja, ka starp indivīdu un cilvēci pastāv un turpinās pastāvēt ļoti svarīgs faktors – tā ir nācija. Nācija ar savu īpašu valodu un literatūru, ar savu īpašo izcelsmi un vēsturi, ar savām ierašām un tradīcijām, saviem likumiem un

institūcijām, ar savu norobežotu teritoriju un tiesībām uz šo faktoru pastāvēšanu, pilnveidošanu un turpināšanu nākotnē. Nāciju veido sabiedrība, ko caur prātiem un interesēm vieno tūkstošiem saišu, kas veido neatkarīgu veselumu, kas atzīst taisnīguma likumu [...] un kas spēj, balstoties uz saviem spēkiem un resursiem, nodrošināt savu pastāvēšanu, attīstību un neatkarību. Kopā ar Listu es atbildu Britānijai: nācija nevar veidot un attīstīt savu civilizāciju, nodrošināt tās labklājību un sociālo progresu, ražojot tikai lauksaimniecības produktus un mainot tos pret ievestām rūpniecības precēm. Nācijai jāveido pašai sava rūpniecība!”

1904. gadā Īrijai nebija nekādas teikšanas finansu jomā. Grifits jau tad aicināja vietējās pašvaldības nodokļu naudu tērēt tikai par Īrijas ražojumiem, boikotējot britu preces un pakalpojumus; ostu padomes viņš aicināja atcelt ievadmitu noteiktām rūpniecības precēm un iekārtām, bet ne pārtikas produktiem, ko īri spēja sarāžot paši. Grifits uzsvēra nepieciešamību atjaunot tirdzniecības floti, ko briti bija likvidējuši XVI gadsimtā, atjaunot cietkoku mežu masīvus, ko briti bija izcirtuši, kā arī veidot nacionālo civildienestu, arbitražas tiesu un Nacionālo padomi, kas koordinētu vietējo padomju darbību.

Kopš 1905. gada konferences *Sinn Fein* caur savu avīzi “Vienotie īri” daudzina un skaidroja Lista politekonomikas principus: vērienīgus infrastruktūras projektus, vietējās rūpniecības aizsardzību ar piemērotām ievadmitām, ātru vismodernākās tehnoloģijas attīstību u.c. Turpretī Latvijā šajā laikā sākās nāvēja šķiru cīņa un graušana, kas īsti nav beigusies līdz šai dienai. Un vēl šodien mums nav nevienas avīzes, kas skaidrotu nacionālās ekonomikas principus (ja neskaita Lista tradīcijas turpinātāja Kārļa Baloža centienus 30. gados).

Pēc tam, kad *Sinn Fein* kandidāti vēlēšanās bija izcīnījuši 20% mandātu (iepriekš apsolot britu parlamenta darbībā nemaz nepiedalīties), sanāca *Sinn Fein* 1907. gada konvencija. Tai Grifits bija sagatavojis plašāku uz Lista principiem balstītu programmu. Tā aicināja sākt plašus infrastruktūras projektus: rakt kanālus lētam ūdens transportam, būvēt ceļus, veikt plašu elektrifikāciju, steidzīgi attīstīt zvejniecību un ostas.

1908. gadā iznāca 400 lappuses bieza Īru gadagrāmata, ko izdeva *Sinn Fein* Nacionālā padome. Grāmata atspoguļoja Īrijas resursus, prasmes, izgudrojumus, izglītības institūcijas un intereses. Grifits gadagrāmatu veltīja “Interesu harmonijai”: “Unionisti un pretunionisti, katoļi, protestanti, presbiterāņi, metodisti, kvakeri, ziemeļu rūpnieki un dienvidu agrodarbinieki, strādnieki un uzņēmēji, amatnieki un fermeri, zemesīpašnieki un nomnieki – visi šeit piedāvā savu pētījumu rezultātus un savu pieredzi, kā palīdzēt dzimtenei.”

Nākamais Indijas vadonis Džavaharlals Neru vēlāk atzina, ka savu Indijas neatkarības stratēģiju – *swodeshi* (britu preču boikotu un Indijas ražošanas attīstību) – viņš balstījis uz *Sinn Fein* darbības novērojumiem periodā, kad viņš studēja Londonā.

1913. gada Transporta darbinieku un strādnieku arodbiedrības streika laikā, ko organizēja sociālists Džeimss Larkins un vēlākais Grifita sabiedrotais Džeimss

Konolijis, Grifits “Apvienotajos īros” ievietoja ievadrakstu Linkolna un pāvesta Leo XIII garā:

“Es noliedzu, ka kapitāls un darbs varētu būt dabiski antagonisti. Es apliecinu, ka būtībā tie ir viens otru papildinoši. Abu dzenulis un tiesības ir labums (ienākums) no ražošanas; drošība vienam un efektivitāte otram ir svarīgi nacionālajai labklājībai... Organizētas nācijas pienākums ir aizstāvēt darbu un nodrošināt darba darītājiem ienākumus no ražošanas, nevis tikai “konkurētspējīgu algu”... Brīva nācija, kādu es gribu redzēt atkal pieceļamies uz Īrijas zemes, nevar būt izmisuma un bezcerības pēcnācēji, tā nevar kopā ar Marksu, Lasalu un Prudonu ļauties neofeodālismam.”

Nemot par paraugu Lista muitas savienību, 1919. gadā pie Īrijas parlamenta tika nodibināta “Izraudzītā komisija”, kas pētīja nacionālos resursus, plānoja un rūpējās par priekšnoteikumu radīšanu rūpniecības un citu produktīvo nozaru attīstībai Īrijā, dabas resursu pilnīgāku un racionālāku izmantošanu. Komisiju ar speciālām komitejām enerģijas, tekstilrūpniecības, minerālu un pārtikas jomās vadīja pats Grifits. Grifita vadībā šī Komisija kļuva par pastāvīgu, no partijas neatkarīgu valdības institūciju. Grifits skaidroja, ka *Sinn Fein* nav partija, bet nacionāla apvienība. “Mums jāpiezemē sevi. Lai nācija iegūtu no mūsu vienotības.”

Grifits nemitīgi publicējās, izdodot žurnālus pat no cietuma (kad “Apvienotie īri” bija aizliegti). Viņa laikraksti bija veltīti “prāta disciplinēšanai un nācijas spēka vingrināšanai – brīvam cilvēkam nav labāku ieroču... Ja mēs īstenosim šo pilsonības koncepciju Īrijā, ja mēs savu pienākumu pret valsti turēsim pirms personīgajām interesēm un dzīvosim nevis katrs priekš sevis, bet katrs priekš visiem, Anglijas varenība nespēs novērst mūsu galīgo uzvaru.”

Konstitucionālā līmenī *Sinn Fein* tiecās pēc pilnīgas vienotības galvenajā jautājumā – 1783. gada konstitūcijas atjaunošana, kas Īriju pārvērstu par konstitucionālu monarhiju, kas būtu suverēna no Anglijas, pilnīgi patstāvīga finansu jautājumos un ekonomiskajā politikā, ar savu armiju un nacionālo likumdošanu, ar suverenitāti diplomātiskajās attiecībās, bet saglabājot arī zināmu saistību ar Britu monarhiju. Nē, tas nebija nekāds triks vai konformisms, bet *Sinn Fein* augstāk par visu turēja nācijas vienotību, tāpēc ņēma vērā Olsterā dzīvojošo rojālistu uzksēto sentimentu pēc Lielbritānijas. Kā parādīja vēlākie notikumi, tas bija nopietns un tālredzīgs arguments, jo asiņainais karš starp britu rojālistiem un pilnīgas Īrijas neatkarības atbalstītājiem nav beidzies vēl šodien. Turklāt pasaulē vēl tagad ir piemēri, kad faktiski neatkarīgas valstis, kā Kanāda vai Austrālija, arvien ir saglabājušas vairāk vai mazāk formālu piederību Britu monarhijai. Tieši tādu risinājumu piedāvāja *Sinn Fein*. Arī pirms PSRS sabrukuma pastāvēja projekti, kas paredzēja faktisku republiku neatkarību, zināmos jautājumos paliekot zem Maskavas jumta. Daudzējādā ziņā šie projekti bija racionāli un saprātīgi, jo mūs pasargātu no Rietumu globālistu pārlieku lielās uzkundzēšanās. Mūsu saimnieciskais sabrukums sākās tieši ar saimniecisko saišu saraušanu. Vai tas bija tik nepieciešams?

Sinn Fein īru deputātus aicināja aiziet no Britu parlamenta, lai veidotu Īrijas Nacionālo asambleju, kā arī novērstu nevajadzīgus dumpjus un šķiru cīņu. Tolaik šis aicinājums atsaucību neguva.

Meklējot piemērotu neatkarības atgūšanas ceļu, 1904. gadā Grifits aprakstīja Ungārijas pieredzi. Šis apjomīgais apraksts turpinājumos parādījās "Apvienotajos īros", bet pēc tam 15 gadus cirkulēja brošūras formā, piedzīvojot vairākus atkārtotus izdevumus.

Ungārija pēc militāras sakāves 1849. gadā zaudēja savu suverenitāti Hapsburgu impērijai. Bet jau 1861. gadā ungāri bija tiktāl organizējušies, ka spēja savus deputātus atsaukt no Impērijas padomes. Gadiem turpinājās Ferensa Dika vadītā pretestības kustība, arī izsludinātā kara stāvokļa apstākļos. Kustības aktivisti nenogurdami visiem ungāriem skaidroja, ka Ungārijas konstitūcija arvien ir spēkā, līdz 1876. gadā Austrija bija spiesta atzīt Ungārijas suverenitāti un pārtapt par duālo impēriju – Austroungāriju, kurā Ungārija baudīja lielu patstāvību. Līdzīgu atbrīvošanās modeli Grifits piedāvāja Īrijai.

Šāda apelācija pie universālās vēstures apziņas guva plašu un pilnīgi necerētu atsaucību. Duālās monarhijas modeli bija piedāvājis arī Leibnisa sabiedrotais, rakstnieks un sabiedriskais darbinieks Džonatans Svifts. Vienlaikus Grifits izvērsa asu ideoloģisku uzbrukumu lorda Šelburna ministriem un viņu ideoloģiskajiem balstiem: Ā. Smitam, R. Maltusam, Bentamam, Gibonam u.c., kuri ar savu ideoloģisko indi centās apkarot Amerikas revolūcijas plašo ietekmi Eiropā.

"Īru deputāti sēd Vestminsterē tikai tāpēc, ka britu premjerministrs Viljams Pits 1801. gadā saplēsa Īrijas konstitūciju un tika pieņemts Savienības akts, kas Īriju pasludināja par Lielbritānijas sastāvdaļu," skaidroja Grifits. Viņš sameklēja pat rakstiskus pierādījumus tam, kā Īrijas parlamentārieši tika šantažēti, iebaidīti un uzpirkti. Šie un citi atmaskojumi mainīja īru vidū valdošo pārliecību, ka Īrija ir apspiesta Lielbritānijas sastāvdaļa. Sabiedrība aizvien pilnīgāk sevi apzinājās par vienotu nāciju un valsti, kuras neatkarība nolaupta ar varu un viltu. 1918. gada vēlēšanās *Sinn Fein* kandidāti ieguva 73 no 105 Britu parlamentā paredzētajām Īrijas vietām.

1919 – 21. gados *Sinn Fein* konstitucionālie mērķi tika sasniegti. Kad Lielbritānija izsludināja īru iesaukšanu I pasaules karā, *Sinn Fein* īru vairākumu bija pārliecinājis par neitralitātes lietderību: "Nekāda kara bez suverenitātes; Vācija nav mūsu ienaidnieks, tā nav vainojama mūsu asinīs un postā." Īru deputāti beidzot atstāja britu parlamentu un sanāca kopā Dublinā. *Sinn Fein* pa visu Īriju organizēja 2000 vietējās nodaļas, kas uzņēmās likumdošanas un finansiālās funkcijas. Tika dibināta "Industriālās plānošanas komisija" Grifita vadībā un veikti priekšdarbi sava parlamenta (Daila) vēlēšanām. Formējās "Īru brīvprātīgo" vienības neatkarības aizsargāšanai un tika organizēts nacionālais aizņēmums valdības funkciju finansēšanai.

Jūtot savu nespēju pat ar 80000 vīru armiju, 20000 speciālo vienību (*Black-and-Tans*) rīklurāvējiem un tūkstošiem oranžistu policistu apturēt Īrijas valdības "būvēšanu", briti, t.sk. nākamais britu premjers Vinstons Čērčils, sāka apbruņot "Olsteras brīvprātīgos", kas darbojās oranžistu masonu ordeņa vadībā. Kā atbilde nāca "Īru brīvprātīgo" pastiprināta formēšana, ko sākotnēji centās saistīt ar "Olsteras brīvprātīgajiem", lai kopīgi veidotu "nacionālos bruņotos spēkus". Bet 1918. gadā oranžisti sāka grautiņus Belfāstā, lai padzītu tūkstošiem katoļu. Grifits ievēroja, ka galvenie oranžistu zvēribu uzkurinātāji ir Belfāstas banķieri un lieltirgotāji, tāpēc *Sinn Fein* izsludināja Belfāstas banku boikotu visā Īrijas teritorijā. Izņemot īsu periodu 1916. gadā, kad oranžistu policija izprovocēja sacelšanos, varas pārņemšana notika pilnīgi nevardarbīgi. Vairāk nekā 100000 vīru lielais britu karavīru un speciālo vienību kontingents atstāja *Sinn Fein* kontrolētās teritorijas.

Tiesa, oranžistu nesamierināmības dēļ nācās atteikties no pilnīgas Īrijas vienotības. 1921. gadā tika panākta vienošanās par pilnīgu Īrijas suverenitāti, bet bez Olsteras un industriālā Belfāstas rajona (kopumā sešām grāfistēm). Līdz ar to tā neradās arī "duālā monarhija", bet pilnīgi neatkarīga Īrijas republika. Ziemeļīrijas zaudēšana bija diezgan sāpīga, jo tieši tur bija koncentrēta visa Īrijas rūpniecība, galvenā osta un infrastruktūras mezgls.

Pēc neatkarības atgūšanas *Sinn Fein* kā kustība pārtrauca politisko darbību, lai gan daļa tās dalībnieku atšķēlās un bez lieliem panākumiem mēģināja slaveno nosaukumu izmantot politiskai partijas darbībai. Kustības vadoņi sevi neapkaunoja ar grimšanu korupcijā vai nacionālo interešu iztirgošanu. Mūsdienās *Sinn Fein* vēl pastāv britu pakļautajā Ziemeļīrijā, ar mērķi panākt pilnīgu Īrijas apvienošanu. Grūti spriest, vai tajā vēl valda kādreizējais vienotības un ideālisma gars, vai arī nosaukums tiek vairāk izmantots politiskās kampaņās par varu un ietekmi. Oranžisti arvien ir nesamierināmi un agresīvi Lielbritānijas sabiedrotie, kas katru gadu rīko augstprātīgu "uzvarētāju maršu" caur Belfāstas katoļu rajoniem, provocējot vecās kaislības, liekot šķēršļus micra sarunām un nācijas apvienošanai.

Sinn Fein mērķi Īrijas republikā lielā mērā ir īstenojušies. Īrija ir attīstīta industriāla valsts ar pietiekamu un līdzsvarotu labklājības līmeni. Tiesa, pēdējā laikā Īrija ir pavērusi durvis globālajām tendencēm, bet jaunākā paaudze jāvusies lielākas peļņas kārdinājumam, tāpēc daudzi brauc peļņā uz Angliju, kur centīgi cilvēki var nopelnīt lielāku algu. Radušos tukšumu aizpilda Austrumeiropas un it sevišķi Baltijas viesstrādnieki, kas savā dzimtenē palikuši lieki un nevajadzīgi. Aculiecinieki stāsta, ka Īrijas laukos ik uz soļa var sastapt Latvijas lauku rajonu cilvēkus, bet Dublinā par taksometristiem strādā un citus pakalpojumu darbus veic daudzi Rīgas iedzīvotāji (pārsvārā cittautieši). Ar latviešiem īri satiekot tīri labi, bet, ja pamana kādu angli, tad gan pēdējais var itin ātri dabūt pa purnu. Nekāds bizness angļiem Īrijas republikā nesanāk, jo vēsturiskā atmiņa ir pārāk dziļa un pieredze pārāk sāpīga.

Daži secinājumi

Ja mēs redzam, kā mūsu t.s. valdība metodiski un mērķtiecīgi iznīcina mūsu ražotnes un veselības tautsaimniecības nozares, kā tā sagrauj mūsu kultūru, izglītības un veselības aprūpes sistēmu un sociālo drošību, kā tā par zagtas mantas cenu izpārdod vai nolaiž mūsu infrastruktūru un zemes dzīles, likvidē darba vietas, pieņem diskriminējošus ārējās tirdzniecības noteikumus u.tml., tad “kartupeļu bads” Īrijā ļoti uzskatāmi parāda, uz kuriem mēs tiekam vesti. Masveida bada, kad cilvēku liķi mētātos pa ielām, vēl nav, bet jau notikusi demogrāfiskā katastrofa (negatīvā dzimstība reformu gados sasniegusi 130 tūkstošus) un ik pēc laika uzliesmo agrāk apkarotu slimību epidēmijas, Latvijas iedzīvotāju lielākā daļa ir tuberkulozes baktēriju nēsātāji. Ja mēs šīm tendencēm ļausim turpināties, agrāk vai vēlāk, bet jau samērā drīz, gaidāms lielais kritiens, kad masveidīgi no aktīvās aprites tiks izmesti arī tie, kas šodien vēl turas, kad visu pārņems haoss un neviens nebūs drošs, kas ar viņu notiks jau nākamajā brīdī.

Daudzi cilvēki Latvijā ir absolūtas bezcerības pārņemti un netic savām spējām stāvokli labot. Pēc grāmatas izdošanas daudzi man jautājuši: “Bet ko mēs varam darīt?” Lai gan par to bija rakstīts arī manā grāmatā, bet lūk, *Sinn Fein*, manuprāt, ir labs paraugs, ko var apgūt, piemērot mūsu īpatnībām un sekmīgi izmantot nolauptās valsts atgūšanai. No raksta izriet, ka mūsu pastāvošās partijas, lai arī cik labi cilvēki būtu iestājušies kādā partijā, sistēmu mainīt nespēs. Nelīdzēs arī tādi procesuāli labojumi kā ik pēc laika apspriestās vēlēšanu likuma vai Satversmes maiņas. Partijas jau pēc definīcijas nozīmē dalīšanos, sadrumstalošanos, savstarpēju cīņu, bet mums nepieciešama vienošanās, mobilizēšanās, interešu harmonija, pacelšanās nacionālā līmenī. To var paveikt tikai morāli nobriedusi, visas kārtas vienojoša tautas kustība, kas spēs mainīt (padarīt labākus) mūs pašus.

Kā redzam no aprakstītā, *Sinn Fein* nebija partija, kas tikai gatavojas nākamajām vēlēšanām, meklē naudu reklāmai un izdevīgus koalīcijas partnerus, kas uzburtu vienotības ilūziju un palīdzētu piemulķot vēlētajus, pārvarēt procentu barjeru pie siles. Ja *Sinn Fein* būtu tāda partija, tad briti viņiem kā apdāvinātiem un centīgiem zēniem naudiņu iedotu un radītu arī pievilcīgu “imidžu”.

Nē, *Sinn Fein*, balstoties uz universālo vērtību principiem, tiecās apvienot visas kārtas, visas konfesijas, arodus, paaudzes un pat politiskos novirzienus. Turklāt ne ar tukšiem saukļiem, bet skaidri parādot kopējās intereses, dodot piemērus no cilvēces vēstures, ar nevainojamu morālo stāju sniedzot personīgu piemēru. Jau laikā, kad sabiedrības vairums pat nesapņoja par tādu iespēju, *Sinn Fein* izstrādāja nākotnes Īrijas attīstības plānus, parādīja katras kārtas, katra cilvēka vietu šajā stratēģijā. Vairāk nekā 20 gadus *Sinn Fein* nenogurstoši skaidroja savas idejas, izglītoja un cēla savu tautu, lika tai noticēt savai vienreizībai, misijai un spējām. Vadoni ne vien paši apguva universālās attīstības principus, bet arī tos pacietīgi skaidroja citiem. Turklāt *Sinn Fein* nebija intelektuāli sausi malā stāvētāji. Viņi organizēja nepārprotamu spiedienu pret veco administrāciju (vietējām padomēm), liekot tām ievērot nacionālās intereses (naudu tērēt tikai par Īrijas

produkciju, sākt atjaunot infrastruktūru). Pirmās mazās uzvaras iedvesmoja tautu lielākām uzvarām un ar laiku pārliecināja par savu spēku. *Sinn Fein* nenodarbojas ar lētiem trikiem, nesolīja ātrus panākumus vai kādus brīnumus (“Neviens nevar Īrijai piedāvāt ātru un ērtu ceļu uz brīvību.”), bet vienotības labā bija gatavi sludināt arī reālpolitiskas un varbūt patriotu aprindās nepopulāras idejas (duālā monarhija). *Sinn Fein* bija drosme bez kompromisiem apkarot tajā laikā tik populārās marksisma, anarhisma idejas un citas maldu mācības. Ne lamājot, bet arī izskaidrojot, kāpēc tās ir tādas. Turklāt savus ideoloģiskos pretiniekus neatstumjot, bet tos pārliecinot par nepieciešamību pievienoties tautas kustībai. Piedalīšanās vēlēšanās *Sinn Fein* bija tikai viena no darbības formām, turklāt ne tā svarīgākā. Tā bija nepieciešama tikai ārējās legalitātes ievērošanai varas maiņas periodā.

Vai mēs kaut ko līdzīgu šajos gados esam darījuši? Vai mums ir kaut viens preses izdevums, žurnāls, interneta lapa, kas pacietīgi nodarbotos ar nacionālas nozīmes jautājumiem, kas vismaz informētu lasītājus par dažādiem attīstības modeļiem, par principiem, kas kādai tautai pavēruši ceļu uz neatkarību un attīstību, par tautsaimniecības un kultūras likumsakarībām, par pasaules tautu vēsturi universālo vērtību skatījumā, par cilvēka un tautas dzīves jēgu? Vai mēs neesam spējīgi šādu izdevumu uzturēt, piemēram, tā pirkšanai izmantojot kaut vai to naudu, ko līdz šim esam izdevuši dzeltenajai preseī un globālistu preses orgāniem, kas manipulē mūsu apziņu? Pirms mēs neesam vismaz mēģinājuši to darīt, mums nav nekādu morālu tiesību sūdzēties par Latvijā notiekošajām nevērtībām un savu grūto dzīvi.